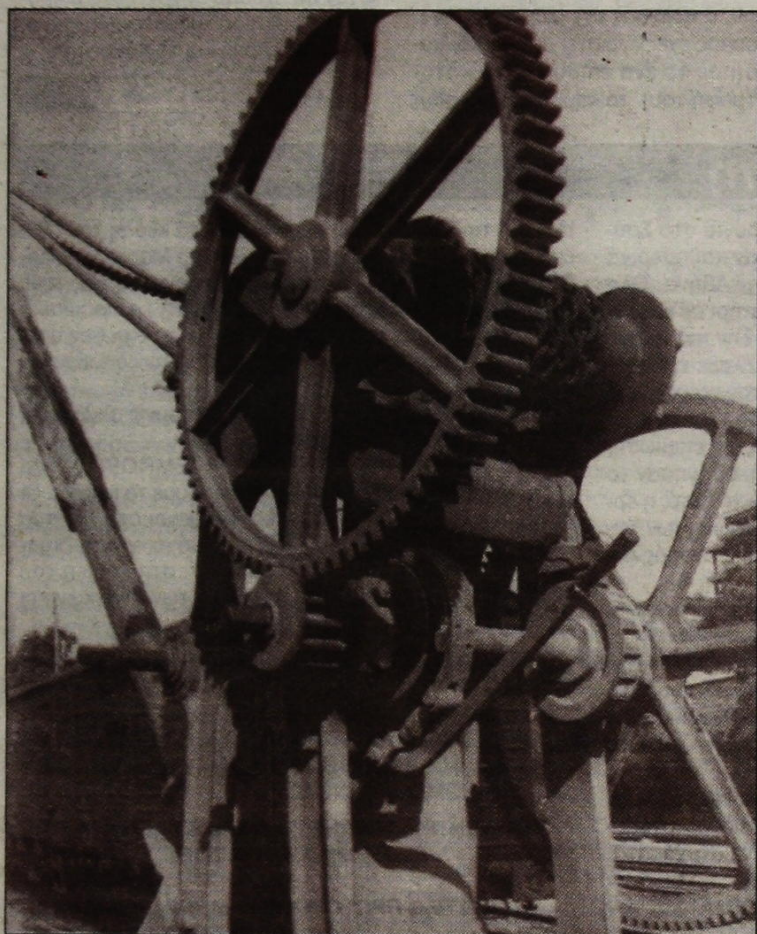

Αλφα

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 27 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1996 • ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ • ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45 • ΕΤΟΣ 2ο • ΦΥΛΛΟ 39ο • ΔΡΑΧΜΕΣ 200

Η ΦΕΝΑΚΗ ΤΟΥ ΕΚΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΟΥ

αργυρώνητους αριστεροδεξιούς κονδυλοφόρους:

α) Αύξηση της ανταγωνιστικότητας της ελληνικής οικονομίας, για να μπορέσει να αντεπεξέλθει στις αντίξοες συνθήκες της διεθνοποιημένης αγοράς. Για να επιτευχθεί αυτή η αύξηση, πρέπει πρώτα απ' όλα να ανέβει η παραγωγικότητα. Δηλαδή να οξυνθεί η εκμετάλευση, με τη μείωση του κόστους εργασίας, με την αύξηση της παραγωγής, την περιστολή των δικαιωμάτων των εργαζομένων και την κατάλυση του νομοθετικού πλαισίου (που θεωρητικά τουλάχιστον) περιορίζει την ασυδοσία του κεφαλαίου. Επιπλέον θα επιταχυνθούν οι ιδιωτικοποιήσεις. Μεγάλο μέρος του δημόσιου τομέα θα αποδοθεί στο ιδιωτικό κεφάλαιο το οποίο θα φροντίσει να απαλλαγεί από το "πλεονάζον" προσωπικό. Με δύο λόγια θα βρεθούμε μπροστά σε μια δραματική μείωση του εισοδήματος των εργαζομένων και μια έκρηξη της ανεργίας και της υποαπασχόλησης.

β) Αναδιάρθρωση της δημόσιας διοίκησης. Οι εκσυγχρονιστές διατείνονται ότι θα θέσουν τέρμα στο ρουσφέτι, θα απαλλάξουν τον πολίτη από την γραφειοκρατία και θα με-

γιστοποιήσουν την χρήση της πληροφορικής στις δημόσιες υπηρεσίες. Θ'ά 'ναι όμως αυτά τα μέτρα προς όφελος της κοινωνίας; Το ρουσφέτι συνιστά ένα είδος εκπόρνευσης του πολίτη, μιας και μετατρέπει την πολιτική του συνείδηση σε είδος εμπορικής συναλλαγής. Δεν πρέπει όμως να ξεχνάμε ότι, μ' αυτόν τον τρόπο, ένας μεγάλος αριθμός ανθρώπων εξασφάλισε τους αναγκαίους όρους για την επιβίωσή του. Επιπροσθέτως, το ρουσφέτι, συνέτεινε στην χαμηλή αποδοτικότητα της κρατικής μηχανής. Μια δυναμική και σύγχρονη διοίκηση μόνο δεινά θα φέρει στην κοινωνία, μέσω της όξυνσης της φορολογικής ληστείας (όχι βέβαια σε βάρος των ανώτερων τάξεων), του φακελώματος κάθε πτυχής της ζωής του πολίτη (οι ηλεκτρονικοί υπολογιστές δίνουν τη δυνατότητα της καταγραφής και επεξεργασίας των πάντων, από το ποινικό μητρώο μέχρι την κατάσταση της υγείας), της αποτελεσματικότητας της καταστολής.

γ) Νέο ήθος και ύφος της εξουσίας. Ο Σημίτης "ευαγγελίζεται" το χτύπημα της διαφθοράς που προκαλούσε η ύπαρξη παγιωμένων κυβερνητικών θεσμών, όπως το προθυ-

πουργικό περιβάλλον, η προθυπουργική σύζυγος, ο προθυπουργικός γιατρός, ο προθυπουργικός Λιβάνης κλπ. Στην ουσία όμως οι μίζες θ' αλλάξουν αποδέκτες. Είναι γνωστό τοις πάσι ότι όλοι οι πολιτικοί χρηματοδοτούνται από επιχειρηματίες για να διεξάγουν τον προεκλογικό τους αγώνα. Είναι εύκολα κατανοητό ότι κανένας επιχειρηματίας δεν βάζει το χέρι στην τσέπη από ιδεολογικούς λόγους. Η αναπτυγμένη και μοντέρνα Ευρώπη όζει από σκάνδαλα και διαφθορά.

ΕΙΝΑΙ ΚΑΤΑΦΑΝΕΣ ότι ο εκσυγχρονισμός δεν πρόκειται να βελτιώσει την θέση των καταπιεσμένων. Αυτό που σίγουρα θα επιδιώξει θα είναι η πραγμάτωση πιο σκληρών όρων κυριαρχίας και εκμετάλευσης. Στο χέρι των καταπιεσμένων είναι να μετατρέψουν αυτές τις επιδιώξεις σε κενό γράμμα.

Γ.Α.

ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ

Ένας ακόμα νεκρός

Για άλλη μια φορά ένας μετανάστης πέφτει νεκρός από τις σφαίρες ενός υπερασπιστή του νόμου και της τάξης, ενός επίσημου και όχι αυτόκλητου υπερασπιστή της καθαρότητας της φυλής...

Σελ. 2

ΧΡ. ΣΤΡΑΤΗΓΟΠΟΥΛΟΣ

Καταστολή στην Ιταλία

Σε απεργία πείνας βρίσκεται από τις 15 Γενάρη ο Χρήστος Στρατηγόπουλος στην Ιταλία, καταγγέλλοντας τους αστυνομικούς και δικαστικούς μηχανισμούς που οδηγούν στην εξόχνωση με πολύχρονες φυλακίσεις αυτόν και 3 ακόμη συντρόφους του...

Σελ. 5

FAU - GERMANIA

Πετυχημένο μπουκοτάζ

Μπουκοτάζ των γερμανών αναρχοσυνδικαλιστών ενάντια σε "οικολογικό" καφέ από την Chiapas του Μεξικού.

Σελ. 6

ΝΙΚΟΣ ΚΑΡΑΝΙΚΑΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΟΥΛΤΟΥΡΑ

Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ αλληλεγγύη που εκφράστηκε κατά τη διάρκεια της φυλάκισής μου, ανάγκασε το αναθεωρητικό δικαστήριο να διατάξει την αποφυλάκισή μου.

Η απόφαση αυτή, όπως είναι λογικό, έφερε σε μένα και κάθε ένα που αγωνίστηκε για το δικαίωμα άρνησης στράτευσης χαρά και ανακούφιση. Μια κατάσταση όμως που δεν κράτησε παραπάνω από τρεις ημέρες αφού η στρατιωτική αρχή κινήθηκε άμεσα για νέα μου σύλληψη.

Στρατονομία και πολιτική αστυνομία ξεκίνησαν με υπερβάλλοντα ζήλο ένα νέο κυνήγι δίνοντας την εντύπωση προσωπικής βεντέτας, ενοχλώντας τους γονείς μου απειλητικά για τη σύλληψή μου.

Η κατάσταση αυτής της τρομοκρατίας, δίωξης και εκ νέου ομηρίας μου είναι τακτική της στρατιωτικής και πολιτικής αρχής για όλους τους αρνητές στράτευσης είτε έχουν φυλακιστεί, είτε όχι.

Εκκρεμούν δεκάδες εντάλματα εξαναγκάζοντας όλους σε μία εσωτερική εξορία, ζώντας μόλις με την αγωνία και το άγχος της σύλληψης.

Όπως καταλαβαίνει ο καθένας η κατάσταση είναι ενοχλητική. Το υπουργείο κρατώντας υποκριτική στάση απέναντι στα ανθρώπινα δικαιώματα, δειλιάζει στις πιέσεις κάποιων στρατιωτι-

κών κύκλων και όχι μόνο δεν δίνει θετική λύση αποποινικοποιώντας την άρνηση στράτευσης, αλλά ενόψει της ΔΗΘΕΝ ρύθμισης εξακολουθεί να μας τρομοκρατεί διώκοντάς μας.

Είναι καιρός, ο καθένας που αγωνίστηκε για την απελευθέρωσή μου να συνεχίσει τον αγώνα για την αποποινικοποίηση της άρνησης στράτευσης πριν βρεθούμε ξανά μπρος σε μια νέα σύλληψη είτε δική μου, είτε άλλου, κάτι που είναι επώδυνο για όλους.

Η κυβέρνηση δεν θέλει να δώσει λύση, είτε διατάζει μπρος στην πίεση της στρατιωτικής ή εκκλησιαστικής εξουσίας.

Εμείς όμως καλούμαστε μέσω της δημόσιας διαμαρτυρίας για να πιέσουμε, βάζοντας κινηματικά-πολιτικά τους δικούς μας όρους. Μια πράξη που φέρνει την ανθρώπινη υπόσταση στην αξία διάστασή της, αντιμέτωπη όμως με επιλογές της κρατικής εξουσίας που το τελευταίο διάστημα έχει εξαπολύσει πολυμέτωπη επίθεση σ' όποιον αντιστέκεται όχι μόνο ακτιβιστικά, αλλά και ακαδημαϊκά.

Η εκδικητική διάθεση της αστυνομίας-ασφάλειας, των δικαστών και μερίδας των πολιτικών στρέφεται αποκάλυπτα εναντίον του αναρχικού αντιεξουσιαστικού και αντιμιλιταριστικού χώρου τα τελευταία χρόνια ξεπερνώντας κάθε πρόσχη-

μα. Σήμερα όμως ποινικοποιείται κάθε χώρος που αντιστέκεται έμπρακτα (εργάτες της ΝΑΥΣΙ, ΕΑΣ, αγρότες στη Μακεδονία, Κρήτη, μαθητές) δημιουργώντας μια κατάσταση που θυμίζει εποχές ... περασμένες (!). Μπορεί η κυβέρνηση να μην ελέγχει την κεντρική εξουσία -όπως την έλεγχε την δεκαετία του '80- όμως οι μηχανισμοί καταστολής δούλευαν συντονισμένα και με υπερωρίες. Πριν 20 χρόνια έφτανε να δηλώνει κάποιος κομμουνιστής ή αναρχικός και οδηγούνταν στα βασανιστήρια και στη φυλακή.

Σήμερα όμως με το πρόσχημα της Δημοκρατίας (!) οι κατασταλτικές δυνάμεις του κράτους μεθοδεύουν τις συλλήψεις με σκευωρίες όπως εκείνες των Γ.Μπαλάφα, Οδ.Καμπούρη, Χρ.Μαρίνου, Κ.Καλαρέμα, Β.Βογιατζή, Μ.Μπουκουβάλα, Β.Μίχου... και στην περίπτωση μαζικής αντίστασης όπως στο Πολυτεχνείο δεν διστάζουν να σπάσουν το άσυλο, να βασανίσουν κόσμο και τέλος να τον φυλακίσουν. Η κατάσταση έχει φτάσει στο απροχώρητο θυμίζοντας χούντα, αφού αρκεί μια συζήτηση στην Τ.Υ. για να εκδοθεί ένταλμα.

Όσοι τα αρνούνται αυτά εθελουφλούν επειδή έχουν συμφέροντα ή επειδή είναι βολεμένοι στην

Συνέχεια στη σελίδα 4

ΣΧΟΛΙΑ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: Α.Κ.

★ Μπορούν να καταδικάζουν χωρίς σεβασμό για την ανθρωπινή ελευθερία και αξιοπρέπεια. Μπορούν να αποφασίζουν "ελέω Θεού" για το μέλλον χιλιάδων ανθρώπων. Μπορεί να είναι από τους σημαντικότερους προστάτες της διαιώνισης της εκμετάλλευσης και της βαρβαρότητας. Όμως πέρα από τα λαδώματα, μικροψυχία, εκδικητικότητα, αποφυλακίσεις εμπόρων ναρκωτικών κλπ, καταπατούν δασικές εκτάσεις (στο δάσος του Σχοινιά) για τις βίλες της κυριακάτικης ξεκούρασής τους. Ναι. Η "δικαιοσύνη" όχι μόνο είναι ταξική, αλλά και επαίσχυντα φαρισαϊκή.

★ Αποτέλεσμα της εγκληματικής δράσης της "δικαιοσύνης" είναι ο εγκλεισμός, η φυλάκιση στα σωφρονιστικά ιδρύματα. Χωρίς να έχει ξεχαστεί ακόμα η εξέγερση των φυλακών Κορυδαλλού, άλλη μια εξέγερση, στις φυλακές Λάρισας αυτήν τη φορά, υπενθυμίζει ότι το πρόβλημα που λέγεται "εγκλεισμός", "σωφρονισμός", "εκδικηση" είναι προ των πυλών. Αν όχι για την κοινωνία της απάθειας και του ατομισμού (μιας κοινωνίας που η αξία της ανθρώπινης ζωής και ελευθερίας ούτως ή άλλως είναι μηδαμινή), τουλάχιστον για τους ανθρώπους πίσω απ' τα τείχη, πίσω απ' τα σιδερόφραχτα παράθυρα και την εξαθλίωση, οι οποίοι συνεχίζουν να παλεύουν για το λιγότερο ή το περισσότερο.

★ Επιστήμονας από το πανεπιστήμιο της Πάτρας ανακάλυψε επικίνδυνες τοξικές ουσίες, οι οποίες μπορεί να προκαλέσουν τερατογενέσεις, στο γάλα τεσσάρων μεγάλων ελληνικών εταιριών. Χωρίς να τις κατονόμαζε (γιατί άραγε, γιατί;), πέταξε το μπαλάκι στον υπουργό εμπορίου καλώντας τον, αν θέλει, να δώσει αυτός τα ονόματα στη δημοσιότητα. Ανεξέλεγκτα, λοιπόν, από την τροφή μας ως το νερό, από τον αέρα ως την υγεία μας, οι εταιρίες συνεχίζουν να πλουτίζουν, να μολύνουν και να καταστρέφουν. Στον κυκεώνα των καπιταλιστικών σχέσεων, θυμόμαστε ότι η κοινωνία της μόλυνσης δεν καθαρίζεται, αλλά ανατρέπεται. Και πιστεύω να μην ξεχνάμε εύκολα.

★ Καινούρια δικαιολογία ανακάλυψαν οι κατασταλτικοί μηχανισμοί για να δικαιολογούν τα εγκλήματά τους. Μετά τη μετατροπή των δολοφονικών πυροβολισμών τους σε "εξοστρακισμό" της σφαίρας (γεγονός με το οποίο θα πρέπει να ασχοληθεί η σύγχρονη θεωρητική φυσική), το νέο κόλπο λέγεται τραυματισμός από συμπλοκή με συγκρατούμενους. Αυτοί οι άνθρωποι πρέπει να είχαν πραγματικά απώλινες γροθιές.

★ Μα καλά, οι βέλγοι πίστευαν στα σοβαρά ότι η Ελλάδα θα έκδι-δε σ' αυτούς υψηλόβαθμο στέλεχος των μυστικών υπηρεσιών της Σερβίας; Δεν τον παίζανε καλύτερα στο μπάσκετ...

Ο "ΤΥΧΑΙΟΣ" ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΝΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗ...

ΓΙΑ ΑΛΛΗ ΜΙΑ ΦΟΡΑ ένας μετανάστης έπεφτε νεκρός από τις σφαίρες ενός υπερασπιστή του νόμου και της τάξης, ενός επίσημου και όχι αυτόκλητου υπερασπιστή της καθαρότητας της φυλής και των επιταγών της κυρίαρχης τάξης και κατ' επέκταση ιδεολογίας. Για άλλη μια φορά αυτό που εντυπωσιάζει δεν είναι η εγκληματική πράξη καθ' εαυτή, αλλά το γεγονός του πώς μεταφράζεται αυτή κοινωνικά, δηλαδή τι αντίκτυπο είχε, με ποιον τρόπο έπαιξε κάποιον ρόλο στην κοινωνία της γενικευμένης βαρβαρότητας, αν και πως οι άνθρωποι που αισθάνονται αποτροπιασμό μπροστά στους δολοφόνους της κρατικής μηχανής εκδηλώνουν την αντίθεσή τους, έστω μια διάθεση αγώνα.

Σημείο των καιρών ή όχι, είναι λυπηρό η επίθεση των κυρίαρχων-σε όποια σφαίρα και τομέα της ζωής και αν εκδηλώνεται-να μένει αναπάντητη, χωρίς καν την υποψία δράσης ή έστω την παρουσία της απειλής της. Τέτοια γεγονότα όπως οι δολοφονίες εύκολων στόχων (Αλβανών, τριτοκοσμικών, μουσουλμάνων, διαφορετικών, ποινικών), είναι κάτι φυσικό και όχι παθολογία του συστήματος κυριαρχίας. Η δυναμική του ρατσισμού και της ρατσιστικής συμπεριφοράς δεν βρίσκεται προφανώς στο περιεχόμενο των ιδεών και πρακτικών του, αλλά στο ότι εννοποιεί μεγάλα κομμάτια του πληθυσμού, τα συνενώνει κάτω από το ψεύδος του, δικαιολογεί μεταθέτοντας τις ευθύνες την τωρινή μιζέρια και αδιεξόχνη από ζωή. Διαμεσολαβεί για να γίνουν τελικά φυσικές και αποδεκτές αυτές οι πράξεις από κομμάτια των καταπιεσμένων. Να ανακυκλωθεί η λογική του διαχωρισμού και της αντιπαλότητας μέσα στην τάξη.

Η κατακερματισμένη κοινωνία α-

δυνατεί να αντισταθεί, αδυνατεί να δημιουργήσει αγώνες συνδεδεμένους και αλληλοσυμπληρούμενους. Όταν οι αγωνιζόμενοι εργάτες των Ναυπηγείων Σκαρामαγκά πάλευαν διαχωρισμένα από τους συναδέλφους τους της Ελευσίνας ή του Περάματος ή της Σύρου, όταν ο αγώνας όποτε εκδηλώνεται γίνεται μόνο από τους άμεσα ενδιαφερόμενους (που ούτε καν οι ίδιοι δε βρίσκουν την ανάγκη να ζητήσουν συμμάχους, κλείνονται στην εσωστρέφειά τους), ο τυχαίος θάνατος ενός Αλβανού δε σημαίνει τίποτα, ξεπερνιέται σαν μια στιγμή του τίποτα.

Όμως, χιλιάδες άνθρωποι επεφύζουν μπροστά στις τηλεοράσεις

τους στις εκπομπές χαφιέδων και επαγγελματιών του ανθρώπινου πό-νου.

Ο εχθρός έχει τη δυνατότητα να συνδέει τους ανθρώπους, να πλάθει τις συνθήκες που βολεύουν την επίθεσή του.

Ο εχθρός έχει τη δυνατότητα να κατακερματίζει τους ανθρώπους, να πλάθει τις συνθήκες που βολεύουν την επίθεσή του.

Στους καιρούς της Σεγκεν, του φρούριου Ευρώπης, της μισαλλοδοξίας και του θωρακισμένου ανθρώπου, ο πόλεμος έχει κυρηχτεί. Αν ο κόσμος έχει χωριστεί σε δύο κόμματα (που το ένα επιθυμεί την καταστροφή του), το κομμάτι αυτό αδυ-

νατεί να συναντηθεί. Να οργανώσει τη δικιά του επίθεση, να βρει τους δρόμους και τα περάσματα που οδηγούν στο προσκήνιο. Τα πράγματα συνδέονται με τρόπους και σε χρόνους. Ο ρατσισμός, η εξαθλίωση, οι νέοι όροι κυριαρχίας, η αναδιάρθρωση είναι παιδιά του ίδιου βάρβαρου κόσμου, των ίδιων αντιφάσεων, του ίδιου ολικού αγώνα ενάντια σε κράτος και αφεντικά. Με αργά βήματα ψάχνουμε να ανακαλύψουμε τους τρόπους που θα βρεθούμε μαζί σε αυτόν τον αγώνα. Όταν θα έχουμε συναντηθεί, ο επόμενος "τυχαίος" θάνατος θα συναντήσει την οργή και το πάθος μας.

Α.Κ.

...και ενός εργάτη

Ο ΠΑΥΛΟΣ ΡΟΥΣΣΟΣ δούλευε 8 χρόνια στο Σούπερ Μάρκετ ALIMENTA. Έρχονταν καθημερινά από τη Σαλαμίνα για δουλειά στην Αθήνα. Όλο αυτό το διάστημα ο Παύλος δε χάλανε χατίρι σε κανένα διευθυντικό στέλεχος της επιχείρησης. Την παραμονή της Πρωτοχρονιάς με δικαστικό κλητήρα έλαβε την απόλυσή του. Στις 3 του Γενάρη ο Παύλος ήταν νεκρός από καρδιακό επεισόδιο στα 34 του χρόνια. Στα χέρια του είχε το χαρτί της απόλυσης. Το άγχος για την επιβίωση, για το πως θα ζήσουν τα δύο του παιδιά, οδήγησαν το συνάδελφό μας στο θάνατο. Οι υπεύθυνοι γι' αυτό, η εργοδοσία του ALIMENTA επικαλέστηκε τη μείωση των λειτουργικών εξόδων. Η μηχανή της ελεύθερης αγοράς θέλει θυσίες για να λειτουργήσει.

Η υπόθεση του Παύλου, δεν απασχόλησε τα κανάλια, ούτε και τις εφημερίδες. Τι να πούνε άλλωστε; Για την ανεργία, για την φτώχεια, για το ωρομίσθιο, για την εντατικοποίηση και τον αυταρχισμό. Για το καθημερινό δρόμο που ζούνε οι εργαζόμενοι. Μα γι' αυτό καθημερινά μας βομβαρδίζουν με μπαρούφες. Για να αποδεχτούμε αυτή την κατάσταση.

Ένας εργάτης κάθε τρεις μέρες πέφτει νεκρός κατά τη διάρκεια της δουλειάς του. Τα Υπουργεία, οι εργοδότες και οι μηχανισμοί του κράτους τα λένε ατυχήματα. Εμείς οι εργαζόμενοι τα λέμε ΔΟΛΟΦΟΝΙΕΣ. Τέτοια ήταν και η περίπτωση του Παύλου. Με το ΑΙΜΑ και τον

ΙΔΡΩΤΑ το δικό μας, δημιουργούνται τα κέρδη του. Στο εμπόριο και ειδικά στο χώρο των Σούπερ Μάρκετ τα κέρδη έχουν εκτοξευθεί στα ύψη. Ταυτόχρονα για μας τους εργαζόμενους υπάρχουν οι μισθοί πείνας, το ωρομίσθιο που κυριαρχεί σαν εργασιακή σχέση, οι απλήρωτες υπερωρίες, η εντατικοποίηση, η τρομοκρατία των διευθυντών και της εργοδοσίας.

"Σκύψτε το κεφάλι" μας λένε. Και όσο εμείς σκύβουμε, τόσο αυτοί αποθρασύνονται.

Η ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΕΜΠΟΡΟΥΠΑΛΛΗΛΩΝ, λέει ότι ήρθε η ώρα να σηκώσουμε το κεφάλι. Οι εργαζόμενοι στο εμπόριο, οι εργαζόμενοι στα Σούπερ Μάρκετ πρέπει να δώσουν ΤΩΡΑ τη μάχη, για τη δημιουργία ενός κινήματος, που απέναντι στη λογική του κέρδους, θα αντιπαράθετεί τη λογική των αναγκών και των συμφερόντων των εργαζομένων.

- ΓΙΑ ΝΑ ΒΑΛΟΥΜΕ ΦΡΑΓΜΟ ΣΤΗΝ ΑΣΥΔΟΣΙΑ ΤΩΝ ΕΡΓΟΔΟΤΩΝ
- ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΥΠΑΡΞΕΙ ΑΛΛΟΣ ΠΑΥΛΟΣ
- ΓΙΑ ΜΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΠΟΥ ΥΠΕΡΤΑΤΟ ΝΟΜΟ ΔΕΝ ΘΑ ΕΧΕΙ ΤΟ ΚΕΡΔΟΣ, ΑΛΛΑ ΤΙΣ ΑΝΑΓΚΕΣ ΤΟΥ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Τ' ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΜΙΛΑΝΕ ΓΙΑ ΚΕΡΔΗ ΚΑΙ ΖΗΜΙΕΣ
ΕΜΕΙΣ ΜΙΛΑΜΕ ΓΙΑ ΖΩΕΣ

ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΕΜΠΟΡΟΥΠΑΛΛΗΛΩΝ

Νέα κυβέρνηση, παλιά συνταγή

ΝΕΑ ΕΠΟΧΗ υποσχέθηκε ο καινούριος πρωθυπουργός με αφορμή την ορκωμοσία της νέας κυβέρνησης. Νέες εποχές υποσχονται για το λαό κάθε φορά που ανεβαίνει μια νέα κυβέρνηση ή γίνεται κάποιος ανασχηματισμός οι εκάστοτε κυρίαρχοι. Μόνο που στο τέλος πια του 20ου αιώνα οι ψευδοισθήσεις έχουν τελειώσει. Όλο και περισσότερος κόσμος πλέον συνειδητοποιεί ποιά είναι αυτή η νέα εποχή που επαγγέλλονται. Ο παλιός κόσμος πεθαίνει, έτσι όπως τουλάχιστον τον γνωρίσαμε και ο καινούριος που ήδη οικοδομείται από τους κυρίαρχους προχωράει ακάθεκτος υπερφαλαγγίζοντας τις αντιστάσεις που συναντάει στο δρόμο του. Νέα τάξη, νεοφιλελεύθερος ολοκληρωτισμός, εθνικιστικοί πόλεμοι, Σέγκεν, σκιαγραφούν το Νέο Μεσαίωνα που διανύουμε. Ο Σημίτης και η νέα κυβέρνηση του αυτά τα συμφέροντα και αυτές τις επιλογές θα συνεχίσουν να υπερασπίζονται, όπως και όλοι οι προκάτοχοι του, σαν γνήσια υποχρέωση των αμερικανών και της Ευρω-

παϊκής Ένωσης. Δεν είναι τυχαίες οι δηλώσεις και τα συγχαρητήρια από γάλλους, γερμανούς, αμερικανούς συμμάχους και το κλίμα ευφορίας που επικρατεί για την εκλογή Σημίτη. Άλλωστε από όλους τους υποψήφιους ήταν ο πιο εκλεκτός τους. Οι δηλώσεις των νέων υπουργών μαρτυρούν ξεκάθαρα για το ποιά πολιτική θα ακολουθηθεί. Ο Πάγκαλος μάλιστα έφτασε στο σημείο να δηλώσει ότι πραγματική λιτότητα στην Ελλάδα δεν υπήρξε ποτέ μέχρι σήμερα (μάλιστα κρίνει από τον εαυτό του) όταν χιλιάδες εργαζόμενοι και συνταξιούχοι ζούν κάτω από τα όρια της φτώχειας και η εξαθλίωση επεκτείνεται σε όλο και μεγαλύτερα τμήματα της κοινωνίας. Δεν είναι τυχαίο που ο υπουργός των Οικονομικών ο Γ. Παπαντωνίου, γνωστός για την προσήλωσή του στις νεοφιλελεύθερες ιδέες και από τους πλέον αδίστακτους, παρέμεινε αμετακίνητος στη θέση του. Από την άλλη ο λαός καλείται για μια ακόμη φορά να δειξεί ανοχή στη νέα κυβέρνηση, να υπομείνει δηλαδή αδιαμαρτύρητα για μια ακόμη φορά την εξαπάτηση, την κοροϊδία, την εκμετάλλευση, να παραμείνει στη γωνία των εξελίξεων έχοντας το ρόλο του θεατή, περιμένοντας τη λύση των προβλημάτων του από αυτούς που τα δημιουργούν. Και όσο δεν αναπτύσσεται η αντίσταση οι κυρίαρχοι θα συνεχίζουν ακάθεκτοι το αντικοινωνικό τους έργο. Μόνο η αυτοοργάνωση του λαού σε όλους τους χώρους που μπορεί να αναπτυχθεί η αντίσταση, χώρους δουλειάς, συνοικίες, σχολεία και ο συνεχής αγώνας μπορεί να σταθεί εμπόδιο στο εφιαλτικό μέλλον που μας ετοιμάζουν.

Για τους 526 καταλήψεις του Πολυτεχνείου έχει ανοιχτεί από συντρόφους λογαριασμός ενίσχυσης, όχι μόνο για τα έξοδα των δικών που έρχονται (και που θα διαρκέσουν μέχρι τον Μάιο), αλλά και για εγγυήσεις σε τυχόν καταδίκες. Ο αριθμός του λογαριασμού είναι στην Εθνική Τράπεζα, 068-747974-31.

Κυκλοφόρησαν...

★ "Ο ΦΙΛΟΣ ΤΗΣ ΤΑΞΗΣ" από τις εκδόσεις Discordia. Πρόκειται για μονόπρακτο του George Darien που αναφέρεται στην εποχή της Παρισινής Κομμουνάς του 1871, τότε που τα βρώμικα χέρια των αστών συναγωνίζονταν την ρομφαία του δήμιου. Το έργο του γάλλου αναρχικού του περασμένου αιώνα, πρωτοπαρουσιάστηκε στο Παρίσι, στις 4 Οκτωβρίου του 1898. Η πολύ προσεγμένη αυτή μπροσούρα είναι αφιερωμένη στον Πρύτανη κ. "αρκάτο, φίλο της Τάξης και καθ' όλα αξιότιμο συνεργάτη της αστυνομικοδικαστικής χούφτας και στους 515 πολιτικούς κρατούμενους της Ελληνικής Δημοκρατίας, Σωτήριον Έτος 1996." Για επικοινωνία: Τ.Θ. 31807/Τ.Κ. 100 35, Αθήνα.

★ Και μια ... αυτοπροσώπως: "ΥΑΙΝΕΣ ΚΑΙ ΑΛΛΑ ΖΩΑ", από τις εκδόσεις Υπουργείο Χτύπημα. Συλλογή με δύο διηγήματα που κινούνται στο χώρο της ψυχολογικής φαντασίας. Καθώς -σύμφωνα με το ημερολόγιο των Μάγισ και με τις προβλέψεις του γκουρού των μαντιριών Τ. Μακ Κένα- το 2012 θα αντιμετωπίσουμε πιθανότατα το τέλος του χρόνου όπως τον έχουμε, είναι φανερό ότι η απάθεια και η αδράνεια δεν θα είναι καλοί οδηγοί. Στο λίγο χρόνο (16 χρόνια) που μας μένει, το Υπουργείο Χτύπημα, στοχεύει να κυκλοφορήσει κείμενα και απόψεις με κοινό παρανομαστή την ανατρεπτικότητα τους, και την επίθεση στις υπάρχουσες πραγματικό-δομές, με στόχο την απεγκλωβισή από το περσιτό βάρος της υποταγής και παθητικότητας. Η σχέση της "Υαίνης και άλλων ζώων" με όλα αυτά μπορεί ν' αποδειχτεί ότι είναι ανύπαρκτη αν στείλεται 500 δρχ στην διεύθυνση: ΤΘ 31827/ Αθήνα 10035. Στην ίδια διεύθυνση μπορείτε να στείλετε κείμενα, διηγήματα, σκίτσα και οτιδήποτε άλλο σας κατέβει, για μελλοντικές κυκλοφορίες. All riots are reserved!

★ Το ημερολόγιο του ΑΛΦΑ, η μπροσούρα του Lustmore, η συλλογή φωτογραφιών και κειμένων της Πρωτοβουλίας αλληλεγγύης στον αγώνα των Ζαπατίστας, καθώς και η μπροσούρα του ράδιο Κίβωτός, που παρουσιάστηκαν σε προηγούμενα φύλλα, διατίθενται και από τα γραφεία της εφημερίδας. Υπάρχει και η δυνατότητα αποστολής με αντικαταβολή στην επαρχία.

Τ.Α.

ΠΑΛΙΑ ΦΥΛΛΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ "ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ" (Τηλ: 38.02.040), "ΔΙΕΘΝΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ" (Τηλ: 36.08.635) ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ, ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΤΗΣ VILLA BARBARA (Κρίστου 7, Πλ. Κουλέ Καφέ, Άνω Πόλη) ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ. ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΧΤΑ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ 7.00-10.00μμ. ΓΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΥΠΑΡΧΕΙ Ο ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ 118/766805-85 ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ

ANERGIA LTD

Η κοροϊδία των αριθμών

1 Μας ανακοίνωσαν ότι η ανεργία ξεπέρασε -για πρώτη φορά- το 10%, έστω και κατά τι. Έσπευσαν, μάλιστα, να διαβεβαιώσουν ότι η διαφαινόμενη αύξηση είναι πλασματική, μια και απλώς "έγινε πιο συστηματική καταγραφή των ανέργων όλης της χώρας". Κι έχουμε κάθε λόγο να τους πιστέψουμε σε αυτό: φυσικά και δεν πρόκειται για αύξηση της ανεργίας, μια και είναι πασίγνωστο ότι η ανεργία καμιά σχέση δεν έχει με νούμερα σαν το 10%. Ούτε και είναι δυνατόν να περιγραφεί ποτέ η ανεργία με αριθμούς: πώς θα μπορούσε κανείς να διαχωρίσει τους ανέργους από τους εργαζόμενους σε περιστασιακές δουλειές (χωρίς επίσημη πρόσληψη, χωρίς ασφάλιση, άρα χωρίς να "φαίνονται πουθενά"); Πώς θα μπορούσε κανείς να καταμετρήσει όλους εκείνους τους υποαπασχολούμενους, τους περιστασιακούς, τους προσωρινούς; Πώς θα μπορούσε κανείς να καταγράψει τις "υποαπασχολούμενες" εκείνες γυναίκες που δουλεύουν φασόν στο σπίτι, μετά το πέρας του "οικογενειακού" τους οχτώωρου; Πώς

θα μπορούσε κανείς να απαριθμήσει τους άνεργους στα χιλιάδες νοικοκυριά της επαρχίας που φυτοζωούν επιβιώνοντας με εποχικά μεροκάματα και τη στοιχειώδη αυτοσυντήρηση του χωριού;

2 Στο χορό του "εκσυγχρονισμού" η οικονομία. Υπέρογκα ποσά για την καταπολέμηση της ανεργίας και οι φορείς απορρόφησης των κονδυλίων, διάφοροι. Από το συγκρότημα Βελλίδη που δεν έχει πληρώσει ακόμα τα δώρα των Χριστουγέννων στους εργαζόμενους των εφημερίδων του (Θεσσαλονίκη, Μακεδονία), έως διάφορους δήμους και κοινότητες. Αλλά κυρίως διάφορες ιδιωτικές επιχειρήσεις, πολλές από τις οποίες στήθηκαν με αποκλειστικό στόχο την ίδρυση ΚΕΚ για την "επιμόρφωση των ανέργων". Έτσι άνεργοι πτυχιούχοι, π.χ. Θεολογικής, "επιμορφώνονται" στον τομέα Επεξεργασίας Βιομηχανικών Λυμάτων! Ενέσεις επιβίωσης στους ανέργους όλης της χώρας. Περιστασιακές "λύσεις" -των εκατό και των διακοσίων χιλιάδων- για εκατοντάδες αν-

θρώπους που επιβιώνουν στα όρια της εξαθλίωσης. Πλασματικά κόστη εκατομμυρίων από ειδήμονες της επιμόρφωσης σε ΚΕΚ που μερικές φορές υπάρχουν μόνο κατ' όνομα -όπως συνέβη στην περιοχή της Φλώρινας, τον προηγούμενο

Δεκέμβρη. Καθυστέρηση στην απόδοση των χρημάτων στους άνεργους με άμεση κερδοσκοπία των ενδιαμέσων, βάσει της παρακράτησης των αντίστοιχων τόκων. Μια νέα "μπίζνα" εμφανίζεται στη χώρα μας με συνολικό "τζίρο" έντεκα δις, μόνο για το 1996. Κι όσο (με ή χωρίς εισαγωγικά) αυξάνεται η ανεργία, ο χορός των εκατομμυρίων καλά θα κρατεί.

Κ.Τ.

Συμπαράσταση στο Στ. Αμίλητο

Ο ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΑΜΙΛΗΤΟΣ είναι κρατούμενος στις φυλακές των Χανίων. Καταδικάστηκε σε 31 μήνες φυλάκιση, στη δίκη για τα γεγονότα της κατάληψης του Πολυτεχνείου τον περασμένο Νοέμβρη. Η ποινή του είναι εξαγοράσιμη, αλλά χωρίς αναστολή. Επειδή ο ίδιος και η οικογένειά του -την οποία αυτός στηρίζει οικονομικά- δεν έχουν τρία εκατομμύρια δραχμές που απαιτούνται για την απελευθέρωσή του, παραμένει φυλακισμένος εδώ και 2 μήνες.

Είναι έτσι ο μοναδικός, από τους 526 συλληφθέντες που βρίσκεται στη φυλακή γι' αυτήν την υπόθεση.

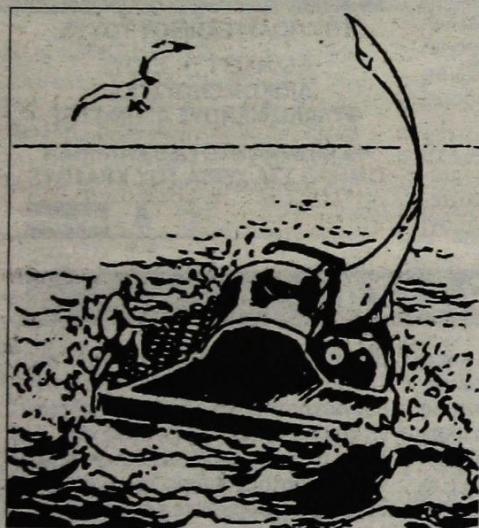
Ανεξάρτητα από την άποψη που έχει καθένας για τα γεγονότα και τους πρωταγωνιστές του Πολυτεχνείου, πιστεύουμε ότι να παραμένει ένας 19χρονος στη φυλακή επειδή είναι φτωχός, είναι ντροπή για καθένα που πιστεύει σε αξίες όπως η ελευθερία και η αλληλεγγύη.

Επειδή εμείς δεν αισθανόμαστε καθόλου καλά μ' αυτήν την υπόθεση, πήραμε την πρωτοβουλία να προπαθήσουμε για τον πολύ "πεζό" στόχο, να μαζευτούν τα χρήματα που χρειάζονται για την απελευθέρωση του Στ. Αμίλητου.

Καλούμε κάθε ευαίσθητο άνθρωπο, συλλόγους συνδικαλιστικούς φορείς, φοιτητικές παρατάξεις, τους γονείς των υπολοίπων συλληφθέντων που τα παιδιά τους είναι ελεύθερα, να βοηθήσουν να βγει από τη φυλακή ο 19χρονος Στέφανος.

Για να συντονιστούν οι ενέργειες που είναι απαραίτητες, δημιουργήθηκε η Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης την οποία μπορείτε να βρείτε κάθε Παρασκευή στο Πολιτικό & Πολιτιστικό Στέκι Νεολαίας (Ζαΐμη 9 - 3ος όροφος). Έχει επίσης ανοιχτεί τραπεζικός λογαριασμός στην Εμπορική Τράπεζα (38902342).

ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΑΜΙΛΗΤΟΥ

★ ΜΕΤΑ ΑΠΟ ΣΚΛΗΡΗ απεργία πείνας και μάχη με το θάνατο, με ανεπανόρθωτες ίσως βλάβες στην υγεία του και τη ζωή του να σώζεται χάρη στην ψυχραιμία και ανθρωπινή στάση των γιατρών, χθες ο σύντροφος Χριστόφορος Μαρίνος μεταφέρθηκε στη νέα του φυλακή. Εκεί που θα μείνει κατ' οίκον φρουρούμενος. Οι εικόνες της μεταφοράς και φρουρήσής του καταδεικνύουν την εγκληματικότητα των αστυνομικών και κατασταλτικών μηχανισμών. Αλλωστε αυτοί που φρουρούν (αλλά και αυτοί που τους διατάζουν) έναν άνθρωπο που δεν μπορεί να περπατήσει, με αυτόματα (και με περισσή "μαγκιά") μόνο εγκληματίες μπορεί να 'γιναι.

Για μια ακόμα φορά ξαναζωντανεύουν μνήμες, που ποτέ δε διαλύ-

ΑΜΗΛΟΓΡΑΦΙΑ...

θηκαν: Ομάδες "Χ", Μπουραντάδες, Ράλληδες, Ταγμασφαλίδες, όλοι εν δράσει.

Μόνο "εμφύλιο" -πολεμικό σκηνικό, χούντες ή Απαρχάντ (περίπτωση Μαντέλα κλπ) μπορεί να οριοθετήσει το μέτρο του "κατ' οίκον περιορισμού".

Η δικαστική και πολιτική κλίκα που καθορίζει σήμερα τις εξελίξεις στα πλαίσια του καθεστώτος και που θέλει με τον "εκσυγχρονισμό" να δώσει περισσότερα προνόμια στον εαυτό της, να εξυπηρετήσει με τον καλύτερο τρόπο τα συμφέροντα και τους ανθρώπους του κεφάλαιου και που παίρνει τέτοιες αποφάσεις (όπως και για τους εφτά διωκόμενους του Πολυτεχνείου '95 που είναι χωρίς αναστολή) μη νομίζει ότι θα μείνει ανενόχλητη. Γιατί όπως και στην περίπτωση του Χριστόφορου (χωρίς κανένα "στοιχείο" μόνο βάση της ασφαλίτικης σκευωρίας που στηρίζεται σε στημένες καταθέσεις, που 'χαν κιόλας αναρριθεί) έτσι και στην περίπτωση των 126, μόνο βάση της "ηλικίας" και του "ύψους" τους) στόχος είναι η εξόντωση και η παραπέρα εγκληματικοποίηση αναρχικών και άλλων αγωνιστών που δε σκύβουν το κεφάλι.

Ο καιρός των Πόντιων Πιλάτων έχει περάσει. Όλοι ξέρουν ποια είναι η αλήθεια και όσοι σιωπούν και δεν αντιδρούν στα σχέδια των εξουσιαστών είναι συνυπεύθυνοι.

ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΟΥ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥ ΧΡ. ΜΑΡΙΝΟΥ

ΚΑΙ ΑΥΤΗ Η ΣΚΕΥΩΡΙΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΤΑΡΡΕΥΣΕΙ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ 7 ΔΙΩΚΟΜΕΝΟΥΣ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ '95.

ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ, 25-1-96

Υ.Γ.: Δημοσίευμα της "Κυριακάτικης Ελευθεροτυπίας" στις 21-1-96, μόνο σαν κατευθυνόμενο μπορεί να χαρακτηριστεί. Φυσικά από αστυνομικούς κύκλους. Γιατί κανένας στον αναρχικό-αντιεξουσιαστικό "χώρο" δεν έχει χαρακτηρίσει το Μαρίνο, όπως αναφέρεται στο δημοσίευμα. Πλην μιας χούφτας ψιθυριστών που δεν προσδιορίζονται σαν αναρχικοί και που αποδίδουν τέτοιους χαρακτηρισμούς σ' όποιον με την πολιτική του στάση, λόγο και πρακτική, ξεπερνάει τη μέση ηλικία ευφύιας των δώδεκα ετών.

Και δεν είναι ένας ή δύο αυτοί που οι ψιθυριστές τόλμησαν να βάλουν στο στόμα τους. Σήμερα βέβαια οι περισσότεροι έχουν μετανιώσει για τους ψιθύρους τους ή θα το κάνουν σύντομα.

Επίσης σ' όσους αντιμετωπίζουν το πρόβλημα αν θα καταταγεί στο στρατό ή όχι ο Μαρίνος μόλις απελευθερωθεί, ένα να ξέρουν. Μόνο το κράτος μπορεί να λείει ότι θα τα βάλει πάλι με το κράτος.

★ ΤΟ ΠΑΡΑΚΑΤΩ ΓΡΑΜΜΑ στάλθηκε από έναν κατηγορούμενο από το γκρούπ της 13 Ιανουαρίου:

Αρνούμαι να συμμετάσχω σε αυτή τη δίκη παρωδία, μια πολιτική δίκη που σαν στόχο έχει να τρομοκρατήσει και να ποινικοποιήσει τους κοινωνικούς αγώνες.

Αρνούμαι να βάλω στο εδώλιο τις ιδέες μου, εκτεθειμένες στο αυταρχικό και δολοφονικό έργο τους. Πατέ μου δεν ένιωσα καμιά απολύτως ενοχή για τη συμμετοχή μου σε ενέργειες αλληλεγγύης προς κάθε κοινωνικό αγωνιστή που διώκεται. Ποτέ δεν πίστεψα πως η αλληλεγγύη δικάζεται ή τρομοκρατείται από τις βαριές και παραδειγματικές ποινές τους.

Αρνούμαι τις κατηγορίες (άλλοθι) για αυτές τις ποινές και καταγγέλλω με την απουσία μου τον τρόπο διεξαγωγής της δίκης και το διαχωρισμό μας σε γκρούπ ανάλογα με το φάκελο, την ιδιότητα και την ηλικία του καθένα μας.

Τέλος, δεν θα σιωπήσω ούτε εγώ ούτε οι σύντροφοί μου, γιατί ποτέ δεν πιστέψαμε πως ο αγώνας για την ελευθερία και η αλληλεγγύη μας γίνεται να εγκλωβιστούν στα δικαστήρια και τις φυλακές.

Ο αγώνας συνεχίζεται...

Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΟΠΛΟ ΜΑΣ

Α.Α.

★ ΤΟ Γ.Ε.Ε.Θ.Α., βλέποντας την πρόσφατη εξέγερση της 17ης Νοέμβρη στο Πολυτεχνείο, και το ότι εθνικά σύμβολα και έννοιες όπως το κράτος και η σημαία, αμφισβητούνται από μεγάλο μέρος της νεολαίας, αισθάνθηκε ότι απειλείται ο δολοφονικός μηχανισμός που λέγεται στρατός και έστειλε το παρακάτω μήνυμα προς τα επιτελεία:

1) Το πρόσφατο γεγονός του εμπρησμού της ελληνικής σημαίας

από Έλληνες πολίτες, στο χώρο του Ε.Μ.Π., σε συνδιασμό και με άλλες παρατηρήσεις μη-επίδειξης του επιβαλλόμενου σεβασμού προς την σημαία, προβληματίζουν.

2) Είναι ανάγκη όπως: α) καταδικασθεί εμφανώς και άνευ δισταγμού, μέσα από τις διοικήσεις σας, η αντίεργη πράξη προσβολής της σημαίας, β) ενημερωθεί και ευαισθητοποιηθεί το προσωπικό για τις υποχρεώσεις περί απονομής χαιρετισμού και τιμών προς την σημαία και σεβασμού

των παραδόσεων.

3) Πρέπει να γίνει κατανοητό ότι όταν σε μία κοινωνία εμφανίζονται φαινόμενα ασέβειας των εθνικών συμβόλων και περιφρόνησης των παραδόσεων, η άμυνα της χώρας αδυναμείται. Κοινωνία που δεν σεβεται τα εθνικά σύμβολα, δεν πείθει ότι θα τα υπερασπισθεί.

4) Τα Γ.Ε. προς τα οποία κοινοποιείται το παρόν, παρακαλούνται για κατά κρίση ενέργειες.

ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΣΤΡΑΤΟ

Εκδηλώσεις...

★ Από χθές Παρασκευή, άρχισε στο ΤΕΙ Καβάλας διήμερο εκδηλώσεων ενάντια στην κρατική καταστολή. Τις εκδηλώσεις διοργανώνει η Πρωτοβουλία ενάντια στην κρατική καταστολή Καβάλας και για σήμερα έχει προγραμματιστεί συζήτηση για το Πολυτεχνείο '95, την καταστολή και τους κοινωνικούς και ταξικούς αγώνες. Εισηγητές θα είναι Ο Γ. Ρούσσης, ο Γ. Μεταξάς, ο Κ. Σειρηνίδης και ο Γ. Κοσμάς. Η εκδήλωση θα πραγματοποιηθεί στο μεγάλο αμφιθέατρο του ΤΕΙ, στις 7.00μμ.

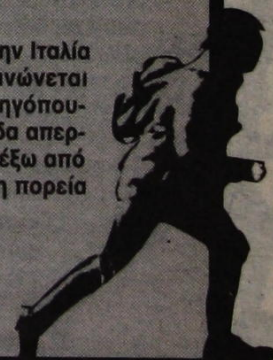
★ Η Συνεργασία Αναρχικών σε ΑΕΙ-ΤΕΙ στη Θεσσαλονίκη καλεί σε συνέλευση οποιονδήποτε ενδιαφέρεται για την παρέμβαση σε ΑΕΙ-ΤΕΙ και στην κοινωνία. Η συνέλευση γίνεται κάθε Σάββατο στις 4.00μμ. στο στέκι της παλιάς Φιλοσοφικής. Για επικοινωνία: Συνεργασία, Τ.Θ. 50633, Τ.Κ. 540 13, Θεσσαλονίκη (προσοχή άλλαξε ο αριθμός).

★ Η Συνεργασία Αναρχικών Ομάδων και Ατόμων για την Κοινωνική Αλληλεγγύη και την Πολύμορφη Δράση οργανώνει μια σειρά εκδηλώσεων αλληλεγγύης στους καταλήψεις του Πολυτεχνείου και στους 7 διωκόμενους συντρόφους. Η τελευταία εκδήλωση θα πραγματοποιηθεί αυτό το Σάββατο 27 Γενάρη, στις 5.30μμ. στην πλατεία Δημαρχείου στο Περιστέρι.

★ Αυτό το Σάββατο 27 Γενάρη, η Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης οργανώνει πάρτυ για την υποστήριξη του φυλακισμένου καταλήψια του Πολυτεχνείου Στέφανου Αμίλητου. Το πάρτυ διοργανώνεται στις 10.00μμ. στο Πολιτικό και Πολιτιστικό Στέκι Νεολαίας (Ζαΐμη 9 - 3ος όροφος) και τα χρήματα θα πάνε για την εξαγορά της ποινής του Αμίλητου. Για τον ίδιο λόγο έχει ανοιχτεί και ο τραπεζικός λογαριασμός 38902342 στην Εμπορική Τράπεζα.

★ Πορεία αλληλεγγύης στον φυλακισμένο στην Ιταλία αναρχικό Χρήστο Στρατηγόπουλο, διοργανώνεται την επόμενη Τρίτη 30 Γενάρη. Ο Χρήστος Στρατηγόπουλος έχει ξεκινήσει από την προηγούμενη εβδομάδα απεργία πείνας. Η συγκέντρωση θα γίνει στις 6.00μμ. έξω από το Πνευματικό Κέντρο του Δήμου Αθηναίων και η πορεία θα κατευθυνθεί στην ιταλική πρεσβεία.

★ Το επόμενο Σάββατο 3 Φλεβάρη, το ΑΛΦΑ διοργανώνει ρεμπέτικη βραδιά στην ΑΣΟΕΕ για την οικονομική του ενίσχυση.

Αλφα
ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

ΕΤΟΣ 2ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 39

ΕΚΔΟΤΗΣ: "ΑΛΦΑ" Α.Μ.Κ.
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ: ΣΠΥΡΟΣ ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟ-ΠΟΥΛΟΥ 45
Τα γραφεία είναι ανοιχτά κάθε Πέμπτη 7.00-10.00μμ.
ΤΗΛ. - FAX: (01) 64.58.112
ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τ.Θ. 31809
Τ.Κ. 100 35 ΑΘΗΝΑ

Κ. ΚΑΛΑΡΕΜΑΣ, ΧΡ. ΜΑΡΙΝΟΣ

Πολυτεχνείο '95 ...και μετά τι;

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ αλληλεγγύης προς τον Χριστόφορο Μαρίνο κατέδειξαν κάποιες καταστάσεις που δεν είναι καινούριες, αλλά η συζήτηση και ο προβληματισμός γύρω από αυτές, αν μη τι άλλο, κρίνονται απαραίτητα. Το κείμενο αυτό αποτελεί μια ελάχιστη συνεισφορά προς την κατεύθυνση αυτή. Βέβαια πριν προχωρήσω σε οποιοδήποτε σχόλιο θα πρέπει να σταθώ στην ιδιαιτερότητα της υπόθεσης του Χριστόφορου. Ιδιαιτερότητα που συντίθεται από το πρωτοφανές μίσος και εκδικητική μανία των δικωτικών μηχανισμών απέναντι στο πρόσωπο του συντρόφου, εξαπτίας της παλαιότερης φυγοδικίας του, αλλά και της γενικότερης στάσης περιφρόνησης που έχει δείξει προς αυτούς. Αυτή λοιπόν η εκδικητική μανία, χρησιμοποιώντας σαν κύριο μοχλό διώξης μια εξωφρενική κατασκευοφάντηση και λασπολογία που ενέπλεκε τον Χριστόφορο Μαρίνο σε μια καθαρά ποινική υπόθεση, έπαιξε ρόλο ώστε να οδηγήσει τον απεργό πείνας στα πρόθυρα του θανάτου.

Παρόλα αυτά η μη μαζική συμμετοχή κόσμου στις κινήσεις αλληλεγγύης, καταδεικνύει για άλλη μια φορά πως οι προσωπικές σχέσεις και συναισθήματα απέναντι στο σύντροφο, έπαιξαν σημαντικό ρόλο, όπως άλλωστε έχει συμβεί και στο παρελθόν, κι έτσι οι κινήσεις αυτές πλαισιώθηκαν κυρίως από άτομα του άμεσου περιβάλλοντός του. (Αυτά βέβαια αφορούν την Αθήνα, γιατί δεν έχω προσωπική εμπειρία για το τι έγινε στη Θεσσαλονίκη). Η προαναφερθείσα όμως κατάσταση πιστεύω ότι καταδεικνύει και κάτι άλλο, εξίσου σημαντικό. Φαίνεται τελικά πως η απλή και αόριστη επίκληση προς το κοινό περι δικαίου αίσθημα, ή προς την κοινωνική ευαισθησία για τον αγώνα ελευθερίας κάποιου συντρόφου -έστω και αγώνα ζωής και θανάτου- δεν κατεβάζει "κόσμο στους δρόμους". Μπορεί βέβαια κάποιος "προοδευτικοί" πολιτικοί ή συγγραφείς να ασχολήθηκαν με την υπόθεση όταν ο Χριστόφορος έφτασε στα πρόθυρα του θανάτου, για να ανεβάσουν τις μετοχές της δημοτικότητάς τους, αλλά η υπόθεση δεν άγγιξε ευρύτερα αντιστεκόμενους, νεολαίους κλπ. Φαίνεται πως η έλλειψη ταξικών προσανατολισμών και πρακτικών έπαιξαν σημαντικό ρόλο ώστε να οδηγηθούμε σ' αυτήν την κατάσταση.

Ταξική αλληλεγγύη - Κοινωνική απεύθυνση

Αντί να καταφύγουμε στην εύκολη λύση της απαξίωσης της κοινωνίας, προδικάζοντας τον θάνατο της κοινωνικής ευαισθησίας, νομίζω πως θα ήταν προτιμότερο -και μάλλον πιο χρήσιμο- να εξεταστούν τα κενά και οι αδυναμίες των κινήσεων αλληλεγγύης, όπως έχουν εκδηλωθεί τον

τελευταίο καιρό συνειδητοποιώντας τις δικές μας ευθύνες, προσωπικές και συλλογικές.

Η κοινωνική ευαισθησία δεν είναι κάτι μονολιθικό, ούτε κάτι που θα εκδηλωθεί στον υπέρτατο βαθμό απλά και μόνο με την επίκληση των αναρχικών, ή οποιουδήποτε πολιτικού υποκειμένου. Η κοινωνική ευαισθησία οξύνεται ή αμβλύνεται ανάλογα με την γενίκευση και την ένταση της διεξαγωγής των κοινωνικών και ταξικών ανταγωνισμών. Περισσότερες πιθανότητες να σταθούν αλληλεγγυοί προς τους διωκόμενους του Πολυτεχνείου, τον Χριστόφορο Μαρίνο, τον κάθε διωκόμενο ή φυλακισμένο αγωνιστή, έχουν αυτοί που έχουν υλικό συμφέρον από την αλληλεγγύη. Κι αυτοί δεν είναι άλλοι από όσους έχουν νοιώσει την απειλητική τοιμπίδα του νόμου και της καταστολής πάνω απ' τα κεφάλια τους εξαιτίας της έμπρακτης αντίστασής τους στην καπιταλιστική βαρβαρότητα ή αυτούς που εξαιτίας της δυσμενούς κατάστασης (οικονομικής, κοινωνικής, πολιτικής) στην οποία έχουν περιέλθει είναι πιθανό να αποτελέσουν το επόμενο κύμα αντίστασης προκαλώντας και πάλι την μήνη δικαστών και μπάτσων.

Έχοντας συνειδητοποιήσει πως δεν απευθυνόμαστε σε ολόκληρη την κοινωνία, αλλά στα μειοψηφικά κομμάτια των αντιστεκόμενων, θα πρέπει ο λόγος και οι πρακτικές των κινήσεων αλληλεγγύης να αποκτήσουν ταξικό προσανατολισμό. Θα πρέπει δηλαδή το κέντρο βάρους της απεύθυνσης να δοθεί σε μαθητές, νεολαίους, εργάτες (πχ ναυπηγοεπισκευαστική ζώνη Περάματος), με δύο λόγια σε όλους αυτούς που με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, έχουν θέση σ' αυτό που λέγεται κοινωνική αντίσταση. Ιδιαίτερο βάρος, νομίζω, πως αξίζει να δοθεί στους πρώτους (μαθητές, νεολαίους, φοιτητές), χωρίς βέβαια να αποκλείονται οι δεύτεροι (εργαζόμενοι) για δύο κυρίως λόγους: Πρώτον επειδή έχουν ήδη αναπτυχθεί αρκετές επαφές μ' αυτόν τον κόσμο που έχει πλαισιώσει αρκετές εκδηλώσεις αναρχικών και δεύτερον επειδή αρκετοί από αυτούς έχουν εμπλακεί με την καταστολή άμεσα (διώκονται οι ίδιοι) ή έμμεσα (διώκονται φίλοι, συμμαθητές τους κλπ) με την πρόσφατη υπόθεση του Πολυτεχνείου του '95.

Αγώνες αλληλεγγύης με κινηματικά χαρακτηριστικά

Λίγο μετά το Πολυτεχνείο του '95 και τη σύλληψη των 526 καταληψιών, διατυπώθηκε από ορισμένους το ερώτημα: "Ως πότε θα εμπλεκόμαστε στην ατέρμονη ανακύκλωση των συλλήψεων, φυλακίσεων, αγώνων για απελευθέρωση και ξανά συλλήψεων κλπ;"

Κατά τη γνώμη μου, ο μόνος τρόπος να σταματήσει αυτή η ανακύ-

κλωση είναι να πάμε όλοι στα σπίτια μας. Όσο γίνονται αγώνες θα υπάρχει καταστολή, άρα και απώλειες: συλλήψεις, φυλακίσεις ακόμα και δολοφονίες.

Η αναγκαιότητα των αγώνων αλληλεγγύης γίνεται προφανής αν αναλογιστούμε τις δικές των υπολοίπων 367 καταληψιών που θα γίνονται μέχρι το Μάιο, αλλά και τους άλλους αγωνιστές, συντρόφους ή μη, που παραμένουν στις φυλακές.

Όμως η αλληλεγγύη εκτός από ηθική και υλική υποχρέωση απέναντι στους διωκόμενους αγωνιστές, αποτελεί παράγοντα συσπείρωσης των αντιστεκόμενων, παράγοντα προώθησης και σύνδεσης των κοινωνικών αγώνων. Αυτό δεν σημαίνει ότι οι αγώνες αλληλεγγύης θα υποκαταστήσουν κάθε άλλο αγώνα ή δραστηριότητα, αλλά θα πρέπει να συμμετέχουν λειτουργικά σε όλες αυτές τις ενέργειες που πραγματοποιούνται από τα πολιτικά και κοινωνικά υποκείμενα για την καταστροφή της εξουσιαστικής και καπιταλιστικής κτηνωδίας, με στόχο την κοινωνική απελευθέρωση.

Άλλωστε οι αγώνες αλληλεγγύης έχουν καταγραφεί ιστορικά σε όλα τα μήκη και πλάτη της γης (τα παραδείγματα πάμπολα, τόσο από το παρελθόν, όσο και πιο πρόσφατα, που δεν χρειάζεται ν' αναφερόμεθα) σαν πρακτικές επιθετικές ή αντίδρασης στην καταστολή που ακολουθούν ή και συνοδεύουν τις κοινωνικές εξεγέρσεις (γενικευμένες ή μεμονωμένες, μακροχρόνιες ή βραχύβιες).

Το ιδιαίτερο μήνυμα του Πολυτεχνείου '95

Η έκταση αυτού του κειμένου δεν επιτρέπει μία εκτίμηση των γεγονό-

των του τελευταίου Πολυτεχνείου (κάτι που άλλωστε είναι υπόθεση περισσότερο συλλογική παρά ατομική). Όμως μια μικρή επισήμανση για την σημασία των κορυφαίων αυτών γεγονότων, κρίνεται σκόπιμο να γίνει.

Το Πολυτεχνείο του '95 ήταν μια κορυφαία έκφραση οργής απέναντι στη σύγχρονη κοινωνική και πολιτική βαρβαρότητα και αμφισβήτησης της παντοδυναμίας των κυρίαρχων. Η νύχτα της 17ης προς 18η Νοέμβρη του '95 βρήκε ανθρώπους από διαφορετικούς κοινωνικούς χώρους, με διαφορετικές απόψεις, πρακτικές και ηλικίες, ενωμένους σε μια κοινή στάση αντίστασης και αξιοπρέπειας απέναντι στο σιδηρόφρακτο κλοιό μπάτσων, ΕΚΑΜ, ΜΜΕ, συγκλήτου κλπ. Τα γεγονότα καταδεικνύουν όχι μόνο την ύπαρξη ενός κομματιού εξεγερμένων νεολαίων, μαθητών, φοιτητών που βιώνουν συνθήκες οικονομικής, πολιτικής και κοινωνικής αποκλεισμού και έχουν κατά καιρούς προσεγγίσει τους αναρχικούς και τις πρακτικές τους, αλλά και ότι αυτό το υποκείμενο μπορεί να δρα πολιτικά, αφού μέσα από συνελεύσεις, μεγάλο μέρος του αποφασίζει να μείνει μέχρι το πρωί, μαζί με τους αναρχικούς και τελικά να συλληφθούν όλοι μαζί ενωμένοι και με αλυσίδες, μπροστά στην πόρτα, δημιουργώντας έτσι μια στάση πολιτικής συνέπιας κι αλληλεγγύης σίγουρα αξιομνημόνευτη. Αυτήν τους άλλωστε την επιλογή καλούνται τώρα να πληρώσουν ακριβά ενώ ο άθλιος συρφετός των δικαστών караδοκεί "για να κόψει κεφάλια".

Το Πολυτεχνείο του '95 είναι ένα ορόσημο στην ιστορία του κινήματος αντίστασης, αλλά και γενικότερα στη μεταπολιτευτική ιστορία όχι

μόνο εξαιτίας της μαζικής πρωτοφανούς σύλληψης των 526, αλλά κι επειδή ανάγκασε τους πάντες και τα πάντα να τοποθετηθούν και να πάρουν θέση απέναντι στα γεγονότα. Από απλούς ανθρώπους, αγωνιστές, μέχρι πολιτικούς, συγγραφείς, καλλιτέχνες, πανεπιστημιακούς, δικαστές, μπάτσους, παπάδες... κι ο κατάλογος δεν έχει τέλος. Κι οι απόψεις ποικίλες: από τις πιο ανατρεπτικές κι αλληλεγγυες προς τους διωκόμενους, μέχρι τις πιο φασιστικές και κατακραυγατικές. Είναι βέβαιο πως πολλά γράφτηκαν κι άλλα τόσα ακούστηκαν, χωρίς ακόμα να έχει κλείσει ο φάκελος. Σίγουρα επίκειται συνέχεια.

Όσο λοιπόν απουσιάζουν οι αγώνες κι η φωνή της αλληλεγγύης προς τους διωκόμενους, αλλά και η κατάθεση του μηνύματος του Πολυτεχνείου του '95, τόσο θα επικρατεί η λήθη ή η μολυσματική προπαγάνδα των κυρίαρχων για το ιστορικό αυτό γεγονός. Εδώ βέβαια θα πρέπει να επισημανθεί πως δεν έχει κατακτηθεί μια συνολική εκτίμηση των γεγονότων αυτών, αν και έχουν γίνει κάποιες προσπάθειες. Η συνολική λοιπόν αυτή εκτίμηση θα πρέπει να επιτευχθεί και να εμπλουτιστεί το λόγο, τους αγώνες μας, την επεμβυσή μας προς τον κόσμο.

Πιστεύω λοιπόν πως είναι απαραίτητο και αναγκαίο, μέσα από συλλογικές διαδικασίες, να εκτιμηθούν οι νέοι όροι καταστολής και κυριαρχίας πάνω στην κοινωνία, να καθοριστεί το περιεχόμενο του λόγου και των πρακτικών μας και να συντονιστούν οι αγώνες μας προς μια απελευθερωτική προοπτική.

ΝΑ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΙΣΟΥΜΕ ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΩΝ ΑΝΤΙΣΤΕΚΟΜΕΝΩΝ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ ΤΟΥ '95

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΔΙΩΚΟΜΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ

ΝΑ ΜΗΝ ΑΦΗΣΟΥΜΕ ΚΑΝΕΝΑΝ ΟΜΗΡΟ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Δ.Α.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟ ΝΙΚΟ ΚΑΡΑΤΖΑ

ΕΧΟΥΝ ΠΕΡΑΣΕΙ 1 χρόνος και δύο βδομάδες περίπου από την προφυλάκιση του μαθητή Νίκου Καρατζά που συνελήφθη στις 11 Γενάρη του 1995 κατά τη διεξαγωγή πορείας μαθητών καθώς και σαν διαμαρτυρία ότι δεν ξεχνιόταν η δολοφονία του καθηγητή Νίκου Τεμπονέρα από φασίστες στην Πάτρα το Γενάρη του 1991. Μετά από τόσο καιρό τώρα, ίσως, είναι που φαίνεται πιο ξεκάθαρα

η στάση του κράτους και των μηχανισμών του (αστυνομία, Υπουργείο Δημόσιας Τάξης, Υπουργείο Παιδείας) απέναντι στους μαθητές και στις διεκδικήσεις τους για να πάρουν τη ζωή στα χέρια τους. Το διάστημα αυτό ήταν ακριβώς το μεγάλο κύμα των καταλήψεων σ' όλη τη χώρα που πάλλοταν στους ρυθμούς της εξέγερσης όχι μόνο για να απλά σχολικά αιτήματα όπως η αύξηση των δαπανών στη παιδεία και ο καλύτερος υλι-

κοτεχνικός εξοπλισμός, αλλά και η αυτοοργάνωση των σχολείων με κατάργηση της καθηγητικής αυθεντίας και η διεκδίκηση μιας διαφορετικής μόρφωσης από αυτή που κατασκευάζουν οι εκάστοτε εξουσιαστικές επιταγές των κυβερνήσεων. Ήταν ακριβώς στο σημαντικό ότι οι μαθητές με όσες δυνάμεις είχαν ζητούσαν τα πάντα και αντιτάσσονταν στο ίδιο το εκπαιδευτικό σύστημα που λειτουργεί σαν όπλο της διαίτησης και θεμελίωσης των συμφερόντων των αφεντικών και γενικότερα σαν μέσο εκμετάλλευσης της κοινωνίας.

Η σύγκρουση τους αυτή στα σχολεία, σε συνοικίες, στους δρόμους, οι τρεις πορείες στο κέντρο της Αθήνας στις 15,21 Δεκέμβρη '94 και 11 Γενάρη '95, οι διάφορες εκδηλώσεις που πραγματοποιήθηκαν, τα κλεισίματα λεωφόρων, οι προκηρύξεις, η απεχθεία τους απέναντι στους βολεμένους γονείς τους, οι αντιπαραθέσεις τους με τους μπάτσους - τους δημοσιογράφους που παραπληροφόρούσαν γύρω από τον αγώνα τους και μερικές φορές με τους αγανακτισμένους πολίτες που δεν μπορούσαν να ξεφύγουν από τη μιζέρια τους, δεν άργησε να ανησυχήσει το κράτος και τα κατασταλτικά στρατεύματά του.

Κατά το διάστημα αυτό αρκετοί μαθητές στάλθηκαν στη δικαιοσύνη πολλές φορές μάλιστα ξυλοκοπημένοι με ψευδείς κατηγορίες για καταστροφές που δεν είναι σχεδόν τίποτα μπροστά στη εκμηδένιση της ζωής που δεχόμαστε καθημερινά από τους εξουσιαστές και τη βία (σωματική και ψυχολογική) που ασκούν πάνω μας είτε μάλιστα αντιδρούμε, είτε όχι. Το τελειωτικό χτύπημα το τρομοκρατικό το αποφάσισε στις 11 Γενάρη του 1995 όταν επιτέθηκε στην πορεία στο κέντρο της Αθήνας και παρά την σθεναρή αντίσταση των μαθητών συνέλαβε 18 από αυτούς και ξυλοκόπησε αρκετά άλλους δείχνοντας ξεκάθαρα το προσώπιό του, απέναντι στη κοινωνία.

Αυτή τη στιγμή με ψευδείς καταθέσεις των συμμοριτών οδήγησε έναν από αυτούς, το μαθητή Νίκο Κα-

ρατζά, στο Κορυδαλλό και παρά την κατάθεση αρκετών μαρτύρων ότι δεν άσκησε καμιά είδους βία. Έφτανε λοιπόν η κατάδειξη ενός από όλους, ώστε να έχουν τη δυνατότητα να τον κρατούν όμηρο τόσο μεγάλο διάστημα χωρίς ούτε καν δίκη, ενώ τόσοι άλλοι εγκληματίες με γραβάτες και κουστούμια παίρνουν τις αποφάσεις για την καταστροφή της κοινωνίας.

Εάν θα θέλαμε να κρίνουμε κατά πόσο αυτές οι δραστηριότητες ήταν ποιοτικές μπορεί και κάποιος να διαφωνούσαν, είτε γιατί θα θεωρούσαν τους μαθητές ότι λειτουργούσαν ασυνείδητα, είτε γιατί δεν επιτεύχθηκε κάτι. Μήπως όμως πέφτουν στη λογική των ουσιαστικά ψεύτικων διεκδικήσεων (από τη δεκαετία του '50 ο μπαμπάς μου ζητάει το 15 τοις εκατό στη παιδεία!); Μήπως δεν βλέπουν ότι όλα αυτά δεν εμφανίζονταν ξεφαντικά, αλλά η αντίσταση των μαθητών έχει ξεκινήσει από τις αρχές της δεκαετίας του '90 -και πιο πριν- και σίγουρα θα συνεχιστεί; Μήπως οι ακόμιο πιο συνειδητοί τρόποι αντίστασης και δράσης γεννιούνται από αυτό ακριβώς το δικαίωμα αντίστασης; Μήπως όλοι αυτοί που επικρίνουν τους μαθητές ότι δεν εξηγούν τους λόγους του αγώνα τους δεν κάνουν από την άλλη τίποτα άμεσο για να τους μεταδώσουν την υποτιθέμενη γνώση τους; Και τελικά μήπως είναι τυχαίο ότι σε μια συζήτηση στα μέσα μαζικής αποβλάκωσης καθηγητής και κάποιος του Υπουργείου Παιδείας δεν μπορούσαν να κοιτάξουν στα μάτια τους μαθητές τους;

Πέρα από όλα αυτά βέβαια δεν ξεχνάμε τον όμηρο Νίκο Καρατζά. Ο Νίκος δεν είναι μόνος του, και η σκευωρία που ξετυλίχθηκε γύρω του δεν ήταν τυχαία, αλλά ένα σχέδιο του κράτους ενάντια σ' όλην την κοινωνία. Και θα πρέπει να καταλάβουμε όλοι μας ότι αγώνες χωρίς προσβάσεις-μέσα στα σχολεία, στα εργοστάσια, στις συνοικίες δεν μπορεί να δημιουργήσει όρους ανάπτυξης ουσιαστικής αλληλεγγύης.

Τ.Κ.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΟΥΛΤΟΥΡΑ

Συνέχεια από την πρώτη σελίδα

απάθεια, δειλιάζουν να αντισταθούν στο διασυρμό της Ανθρωπιάς.

Μια σοβαρή κυβέρνηση ενόψει της ευρωπαϊκής ενοποίησης δεν θα άνοιγε τόσα μέτωπα αφού ήδη έχει να αντιμετωπίσει το μεγάλο πρόβλημα της ανεργίας και την νέας φτώχειας που καθημερινά δημιουργεί οικονομικά αδιέξοδα ακόμη και σε στρώματα που την δεκαετία του '80 ήταν ευνοούμενα.

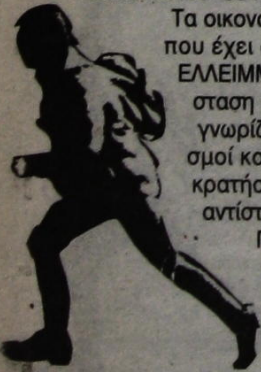
Τα οικονομικά προβλήματα και τα αδιέξοδα που έχει δημιουργήσει το ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟ ΕΛΛΕΙΜΜΑ στην Ελλάδα οδηγούν την κατάσταση στην κοινωνική έκρηξη, κάτι που το γνωρίζουν πολύ καλά οι κρατικοί μηχανισμοί και γι' αυτό προσπαθούν να τρομοκρατήσουν το λαό, ποινικοποιώντας κάθε αντίσταση κάθε αγωνιστή.

Για την Αριστερά (κομμουνιστές, αναρχικοί, σοσιαλιστές) τα πράγματα είναι πολυσύνθετα αφού η πο-

λιτική κουλτούρα που την ακολουθεί από τις αρχές του αιώνα τη φέρνει να αυτοσυγκρούεται και να αυτοαναίρεθεί δίνοντας βάρος όχι τόσο στην κοινωνική-πολιτική συσπειρωση και αντίσταση, όσο σ' έναν αγώνα για εσωτερικό ανταγωνισμό, από τη μία, ενώ από την άλλη καλείται ν' αγωνιστεί στο πλευρό κάθε κοινωνικής ομάδας που θίγεται και κάθε αγωνιστή που διώκεται.

Η συνάντησή του "κόκκινου" - "μαύρου" στους κοινωνικούς αγώνες δεν είναι απλά μια αναγκαία τακτική επιλογή, αλλά στρατηγικής σημασίας υπέρβαση όλων αγκυλώσεων δημιουργήσε μια παρωχημένη πολιτική κουλτούρα.

Το ξεπέρασμα της κρίσης είναι απαραίτητο όσο ποτέ και θα το καταφέρουμε εφόσον κατακτήσουμε την ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΟΥΛΤΟΥΡΑ της σύγχρονης αριστεράς του ριζοσπαστικού ρεφορμισμού που θα στοχεύει μέσω των κοινωνικών κινήματων, των αναγκών συγκρούσεων και την καθημερινή πολιτική παρέμβαση στην ελευθεριακή αυτοδιαχειριζόμενη κομμουνιστική κοινωνία.

Δίκες και διώξεις αναρχικών στην Ιταλία

ΙΤΑΛΙΑ - ΕΛΛΑΔΑ, 17-ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ-1995: Μιά ιστορική μέρα με επίκεντρο των γεγονότων το αναρχικό κίνημα.

ΕΛΛΑΔΑ, η κοινωνική αλληλεγγύη στους εξεγερμένους φυλακισμένους και σ' όλους τους αναρχικούς κρατούμενους και αγωνιστές εκφράζεται και με την κατάληψη του πολυτεχνείου '95 που καταστρέφεται απ' τον αστυνομικό στρατό, τους δικαστές και τους συγκλητικούς.

ΙΤΑΛΙΑ, ειδικό σώμα της αστυνομίας μπουκάρει βίαια σε 100 σπίτια αναρχικών και στα κελιά των φυλακισμένων συντρόφων, κατασχέτει υλικό και μοιράζει βαριές κατηγορίες.

ΕΛΛΑΔΑ, το 1996 άρχισε με εγλημπασμένη και σε κράτος ομηνρίας εκατοντάδων αναρχικών, όχι μόνο με την ποινή των 40 μηνών φυλάκισης από το άκυρο δικαστήριο των 127 αναρχικών, αλλά της ίδιας μας της ζωής. Από τις παρακολουθήσεις και την τρομοκρατία που επιφέρει η καταστολή έως και την κατασκήνωση νέων σκευωριών, ανοίγει ένας δρόμος, που να μην απ' την πλευρά του κράτους είναι σίγουρα μία μεθοδολογία καταστολής και μέρους ενός σχεδίου ευρύτερης κοινωνικής συνάντησης και υποταγής των προλεταρίων, απ' την δική μας πλευρά όμως δεν είναι παρά η διαπλάτυνση του κοινωνικού μας αγώνα και η δυνατότητα να παρέμβουμε στο ευρύτερο κοινωνικό και ταξικό μας πεδίο.

ΙΤΑΛΙΑ, η δίκη του Τρέντο των 4 αναρχικών συντρόφων Antonio Budini, Carlo Tesseri, Jean Weir, Χρήστος Στρατηγόπουλος, από τις 9-1-96 παίρνει πια καθαρά τη μορφή μιάς κατασκευασμένης πολιτικής δίκης. Η αστυνομία κατασκευάζει μια μάρτυρα και οι δικαστές, με τα βρώμικα χέρια περνούν στην επίθεση με μοναδικό κέρδος, κυριολεκτούμε, τη παράταση της φυλάκισης των συντρόφων, ως δραστήριων αναρχικών. Ο σύντροφός μας Χρήστος Στρατηγόπουλος με δήλωσή του καταβγαίνει σε απεργία πείνας από 15-1-96 καταγγέλοντας τον αστυνομικό - δικαστικό μηχανισμό και ζητά να σταματήσει η δίκη - σκευωρία σε βάρος του και σε βάρος των άλλων 3 συντρόφων.

Το διαβητήριο της πλήρους ενσωμάτωσης της Ελλάδας στην Ε.Ε δεν έχει διαφορά χρώματος, δηλ. οικονομικής και κοινωνικής πολιτικής, ούτε στον σχεδιασμό των νέων δομών και διαδικασιών διαχείρισης της κοινής αγοράς, τεχνολογίας, στρατού

και άμυνας με την Ιταλία. Η ζωή μας ανήκει σ' έναν σκληρό πυρήνα αφεντικών, κοινών, που αποποιείται τις ευθύνες του, θεσμοθετώντας το ευρωπαϊκό κοινοβούλιο, όχι για να αποφασίζει, αλλά να διαχειρίζεται, να ελέγχει και να θεσμοθετεί δομές για την ευρεία κοινωνική συνάντηση και παθητικότητα των λαών της Ευρώπης. Οι λαοί της όμως δεν έχουν κανένα συμφέρον να αποδεχτούν αυτή την πολιτική, αυτή την κοινωνική πραγματικότητα που δεν είναι τίποτα άλλο παρά ανεργία και ημιαπασχόληση, χαμηλό επίπεδο διαβίωσης, μόρφωσης, ανύπαρκτου ελεύθερου χρόνου, κατανάλωση, θέαμα, εμπορευματοποίηση των ατομικών και συλλογικών σχέσεων με τάση ομογενοποίησής τους. Τα αφεντικά μας το λένε ανάπτυξη, εκσυγχρονισμός, αναβάθμιση της δημοκρατίας, εμείς το λέμε **ολοκληρωτισμό και βαρβαρότητα.** Ο Ντίνι ή ο Ντι Πιέτρο μιλούν την ίδια γλώσσα με τον κ. Σημίτη ή τον κ. Βενιζέλο, οι συνδικαλιστές παζαρεύουν με τον ίδιο τρόπο την μισθωτή σκλαβιά μας, οι δικαστές εμπορεύονται και παζαρεύουν εγλημπαστικά πάνω στις ζωές μας και η αστυνομία, με κοινά μέσα, μεθοδολογία και στόχους καταστολής μεθοδεύουν το νομοσχέδιο Σέγκεν, δηλ. τον ουσιαστικό αποκλεισμό, και γκετοποίηση μεγάλου αριθμού αγωνιστών, με πρώτο στόχο και αργότερα ευρύτερα όλους τους προλεταρίους, αφήνοντας τους αεροδιάδρομους ελεύθερους σ' αυτούς τους Μπένετον και Αρμάνι, Ολίβέτι, Φιάτ και Φάγε, που ενώ φοροδιαφεύγουν (τουλάχιστον), και τους εξυμνούν με μίζες και δωροδοκίες εξαγοράζοντας καταρχάς την σιωπή τους, στον πόλεμο του ανταγωνισμού της αγοράς, της αγοράς των περιοχών επιρροής, γής και κοινωνικού πλούτου.

Η αλληλεγγύη λοιπόν είναι μία διαδρομή, μία πρόκληση και ένας συντονισμός της δράσης των αναρχικών Ελλήνων και Ιταλών με στόχο την ανατροπή αυτού του συστήματος για την κοινωνική απελευθέρωση.

Μέσα στα πλαίσια χαμηλής κοινωνικής σύγκρουσης και με χαμηλούς έως ανύπαρκτους τους τόνους των κοινωνικών αγώνων κοινωνικών και ταξικών μειοψηφιών ενάντια στο κράτος και το κεφάλαιο, οι αναρχικοί ως ειδική κοινωνική μειοψηφία που αντιστέκεται και δρα, δεν περιμένει να ωριμάσουν οι κοινωνικές συνθήκες, ούτε επίσης περιμένει την βελτίωση του συσχετι-

σμού δυνάμεων που θα μπορέσει να θέσει όρους μεταρρύθμισης και βελτίωσης του καπιταλιστικού συστήματος. Δεν έχουμε τίποτα να διαχειριστούμε απ' αυτό το σύστημα. Στόχος της δράσης μας είναι η ανατροπή του. Μέσα σ' αυτή τη δράση, αναπόσπαστο τμήμα του είναι η αναρχική αλληλεγγύη. Συνεχίζουμε να προωθούμε στο εσωτερικό της κοινωνικής και ταξικής σύγκρουσης εκείνες τις πρακτικές και ενέργειες ενάντια στις μικρές και μεγάλες δομές της κυριαρχίας.

Αυτές άλλοστε είναι και υπεύθυνες για αυτήν την κοινωνική πραγματικότητα, που συμπεριλαμβάνει και την εγκληματικοποίηση και σύλληψη των συντρόφων.

Σημαντικός επίσης λόγος αλληλεγγύης, είναι και να τους αποσπάσουμε από τα νύχια του κράτους και απ' την θέση ομήρου που τους έχουν θέσει. Η αναρχική κοινωνική αντιπληροφόρηση αποσπάται απ' την αμυντική θεσμική λογική του ποινικού κώδικα και του τεχνητού διλήμματος "αθώος ή ένοχος", γιατί δεν είμαστε δικηγόροι και προσωπικότητες που φτιάχνουμε το προφίλ μας στο εμπόριο του θεάματος, του χρήματος ή του κύρους, αλλά αναρχικοί ενάντια στην κατεστημένη κυρίαρχη κοινωνική πραγματικότητα. Για να είμαστε επίσης αλληλεγγύη στους συντρόφους μας δεν είναι απαραίτητο να υιοθετούμε τις απόψεις και τις θέσεις που κατά καιρούς έχουν καταθέσει, ούτε επίσης να μας αρέσει η ηθική και ο χαρακτήρας τους, αλλά απαραίτητο είναι η κριτική με στόχο πάντα την ενεργή συμμετοχή μας στην αναρχική δράση και όχι οι δικαιολογίες για να μην κάνουμε τίποτα. Με αυτή τη λογική η αλληλεγγύη δεν είναι θυσία, υποχρέωση ή καθήκον, αλλά αίσθημα συνεννοχής μια και βρισκόμαστε όλοι σε κατάσταση διαρκούς ομηρίας.

**ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΙΤΑΛΟΥΣ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥΣ
ΚΑΙ ΑΥΤΗ Η ΣΚΕΥΩΡΙΑ ΘΑ ΚΑΤΑΡΡΕΥΣΕΙ**

ΛΕΥΤΕΡΙΑ Σ' ΟΛΟΥΣ

**ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΣΤΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΚΑΙ ΠΟΡΕΙΑ
ΣΤΗΝ ΙΤΑΛΙΚΗ ΠΡΕΣΒΕΙΑ, ΤΡΙΤΗ 30 ΓΕΝΑΡΗ '96, ΩΡΑ 6.00μμ.
ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ**

ΣΥΛΛΗΨΗ - ΔΙΚΕΣ - ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ - ΣΚΕΥΩΡΙΕΣ

• **19 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1994:** Roverto της Ιταλίας. Συλλαμβάνονται οι σύντροφοι: **Antonio Budini, Carlo Tesseri, Jean Weir, Χρήστος Στρατηγόπουλος, Τζιούτζια Ευαγγελία,** με την κατηγορία της ένοπλης ληστείας.

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: Β.Τ.

• **30 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1994:** "Εμείς οι τέσσερις κάναμε την ληστεία, η συντρόφισσα Ευαγγελία δεν εμπλέκεται σ' αυτήν την υπόθεση. Είμαστε όλοι μας αναρχικοί. Κάναμε την ληστεία για προσωπικούς οικονομικούς λόγους". Η απόφαση του δικαστηρίου του Roverto ήταν 5 χρόνια, στον Antonio, Χρήστο και Jean 6 χρόνια, στον Carlo (γιατί ξαναεισετέθηκε τη φυλακή) και αθώα η Ευαγγελία. Αυτήν την περίοδο οι εφημερίδες μιλούν για διεθνή τρομοκρατική οργάνωση, για Ερυθρές Ταξιαρχίες και αποδίδουν στους συντρόφους άλλες ληστείες που έγιναν στην περιοχή.

• **15 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1994:** Οι σύντροφοι περνούν από "αναγνώριση". ΚΑΝΕΙΣ από τους τραπεζικούς υπαλλήλους δεν αναγνωρίζει στο πρόσωπο των συντρόφων τους ληστές της τράπεζας του Τρέντο που ληστεύθηκε τον περασμένο Ιούλιο.

• **4 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1994:** Σύντροφος από τη Νάπολη καλείται στον σταθμό των καραμπινιέρων και ανακρίνε-

ται γιατί μοίραζε υλικό στο δικαστήριο του Roverto. Συλλαμβάνονται σύντροφοι του Roverto ως "άκρως επικίνδυνοι" επειδή μοίραζαν την προκήρυξη "εμείς έξω απ' την αγέλη, εμείς έξω απ' τους νόμους". Συλλαμβάνονται σύντροφοι στο Κούνεο που τοιχοκολλούσαν την Πανταλική αφίσα αλληλεγγύης στους 4 συντρόφους. Με εγγύηση 100.000 δρχ. ο καθένας αφέθηκαν ελεύθεροι.

• **4 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1994:** Πάρτυ αλληλεγγύης στο Μόναχο για τους φυλακισμένους συντρόφους.

• **14 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1994:** Εισβολή της αντιτρομοκρατικής στα γραφεία της CANENERO στην Φλωρεντία. Ψάχνουν για στοιχεία για τη στοιχειοθέτηση ένοπλων ληστειών.

• **19 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1994:** Εισβολές της αστυνομίας σε 4 σπίτια συντρόφων στο Μιλάνο και την Αόστα (γαλλικά σύνορα).

• **24 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1994:** Βραδιά αλληλεγγύης στους συντρόφους απ' τους αναρχικούς του Τορίνο.

• **1 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1995:** Σύντροφοι βρίσκονται έξω από τη φυλακή όπου βρίσκεται η Jean και φωνάζουν συνθήματα "Λευτεριά στη Jean", "Φωτιά στις φυλακές".

• **14 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1995:** Η Jean μεταφέρεται σε άλλη φυλακή κοντά

στο Μιλάνο.

• **30 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1995:** Ο δημόσιος κατηγορος του Roverto ανακινεί την υπόθεση της σύλληψης των συντρόφων στο Roverto.

• **28 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1995:** Εισβολή της αστυνομίας σε 4 σπίτια στη Ρώμη και στις εκδόσεις "Anarchismo", σ' ένα σπίτι στο Τρέντο και σε 5 σπίτια συντρόφων στο Roverto. Αυτή τη φορά ψάχνουν το σύντροφο Alfredo Bonanno και τους συντρόφους που εργάζονται στην εβδομαδιαία αναρχική εφημερίδα CANENERO. Φασίστες πυρπολούν το κοινωνικό κέντρο "clinamen" της ίδιας πόλης.

• **6 ΜΑΡΤΙΟΥ 1995:** Εισβολή της αστυνομίας σε σπίτι συντρόφου στο Τρέντο. Κατάσχουν υλικό.

• **19 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1995:** Κατηγορούν τους Χρήστο, Antonio, Carlo και Jean ότι έκαναν ληστεία στην περιοχή Ravina του Τρέντο. Η δίκη ορίζεται για τις 13 Οκτωβρίου 1995.

• **30 ΜΑΪΟΥ 1995:** Σύντροφοι, κάπου 30, πετούν πέτρες, ξύλα και άλλα αντικείμενα στις φυλακές του Τρέντο όπου βρίσκονται τρεις σύντροφοι (Χρήστος, Antonio, Carlo). Παρέμβαση εναντίον του Πάπα.

• **1 ΙΟΥΝΙΟΥ 1995:** Έφεση της δίκης του Roverto. Η ποινή είναι για όλους 3 χρόνια και 4 μήνες, 4 χρόνια για τον Carlo και η Ευαγγελία καταδικάζεται σε 3 χρόνια και 4 μήνες φυλάκιση. Μέχρι το τέλος Ιουνίου όλοι οι σύντροφοι έχουν μεταφερθεί σε φυλακές υψίστης ασφαλείας.

• **13 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1995:** Αρχίζει η δίκη του Τρέντο. Ο Χρήστος αρνείται να παρουσιαστεί καταγγέλοντας την σκευωρία σε βάρος του και των υπόλοιπων συντρόφων. Η δίκη διακόπτεται για τις 14/11/95.

• **14 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1995:** Οι αυτόπτες μάρτυρες δεν αναγνωρίζουν στα πρόσωπα των συντρόφων τους ληστές. Καταβέτουν στο δικαστήριο. Η δίκη διακόπτεται για να συνεχιστεί στις 15/12/95 όπου και αναβάλλεται πάλι για τις 9/1/96.

• **16 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1995:** Επέμβαση της αστυνομίας σε 100 σπίτια συντρόφων σ' όλη την Ιταλία. Κατάσχουν υλικό. Πολλούς απ' αυτούς τους θεωρούν ύποπτους σε πολλές υποθέσεις με βαριές κατηγορίες.

• **17 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1995:** Εισβολή της αστυνομίας στα κελιά όλων των φυλακισμένων συντρόφων. Τους αποδίδουν τις ίδιες κατηγορίες. Από τότε έως και τις αρχές Ιανουαρίου οι σύντροφοι έχουν πάρει πρωτοβουλίες αντιπληροφόρησης σε όλη την Ιταλία. Τυπώνεται μια πανταλική αφίσα και εκδίδεται έκτακτο ενημερωτικό δελτίο της Canenepo με πλούσια πληροφόρηση για τα γεγονότα του Πολυτεχνείου '95 στην Αθήνα. Σύντροφοι ιταλοί τυπώνουν δελτία τοίχου για την καταστολή της κατάληψης του Πολυτεχνείου.

• **3 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1995:** Σ' όλες τις ιταλικές εφημερίδες αναφέρεται η υπόθεση του δημόσιου κατηγορου Antonio Marini και του Ανακριτή της Ρώμης ότι απέδωσε κατηγορίες σε 60 αναρχικούς (10 σύντροφοι απ' αυτούς ήδη βρίσκονται στις φυλακές) για: ένοπλη ανατρεπτική αναρχική οργάνωση, απαγωγές προσώπων, ληστείες, ανατινάξεις στυλών ηλεκτρικού ρεύματος, φόνο. Οι σύντροφοι τυπώνουν προκήρυξη-απάντηση στις εφημερίδες.

• **9 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1995:** Στη δίκη του Τρέντο παρουσιάζεται μια κοπέλα ως μετανιωμένη και καταθέτει μέσω Τ.Β. ότι αυτή και οι σύντροφοι διέπραξαν την ληστεία. Της παρέχεται αμνηστία (δεν δικάζεται, δεν είναι στη φυλακή).

• **15 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1995:** Μετά απ' την τροπή της δίκης, η σκευωρία συνεχίζεται σε βάρος της ζωής των συντρόφων, της αξιοπρέπειας και της ελευθερίας. Έτσι ο Χρήστος Στρατηγόπουλος καταβγαίνει σε απεργία πείνας, διεκδικώντας μ' αυτό τον ύστατο τρόπο αντίστασης, βάζοντας την ίδια τη ζωή σε κίνδυνο, να σταματήσει αυτή η σκευωρία σε βάρος του και στη ζωή των υπολοίπων 3 συντρόφων.

Στους ανθρώπους χωρίς Δικαιοσύνη

Η προκήρυξη των συντρόφων που μοιράστηκε στο δικαστήριο του Τρέντο στις 13 - 10 - 95 (No 9)

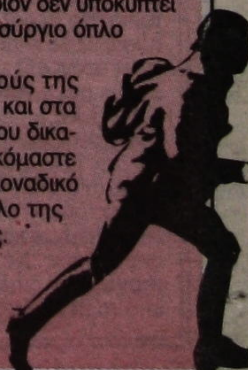
ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΜΕΡΕΣ παρευρισκόμαστε στο θέαμα των εξουσιαστών που, για διαδοχικά παιχνίδια της πολιτικής, βρίσκονται κατηγορούμενοι στο όνομα των ιδίων νόμων που έχουν οι ίδιοι θέσει, για να υπερασπίσουν τα ίδια προνόμια. Αυτή, που πολλοί λένε, "δίψα της Δικαιοσύνης" δεν είναι στην πραγματικότητα παρά η ικανοποίηση του κοπαδιού αυτών που, ανίκανοι να αποκλειστούν απ' τους ίδιους φύλακες, επωφελούνται για την συμφορά που τους σέρνουν οι (άλλοι) δικαστές σε δίκη ισχύος, μελλοντικούς πατρόνους, (πρόκειται για την δίκη Αντρεότι και Μπερλουσκόνι) Σ' αυτόν τον ακίνητο χορό, κατηγοροί και κατηγορούμενοι συναγωνίζονται να υπερισχύσουν στην αναγκαιότητα πιο δίκαιων νόμων, των αμερόληπτων δικαστών, των δικαστηρίων στην υπηρεσία του πολίτη. Υπάρχουν άτομα όμως, που γι' αυτούς της Δικαιοσύνης είναι μόνο μια μηχανή για εκμετάλλευση και υποταγή.

Στον ανοιχτό-ακόμα- αγώνα ενάντια σ' όλες τις μορφές εξουσίας, παραμένουν οι ίδιοι ανάμεσα στα κουστούμια του νόμου και δεν ακούνε όσους πολεμούν. Antonio Budini, Jean Weir, Christos Stratiopoulos και Carlo Tesseri είναι 4 αναρχικοί στη φυλακή για μια ληστεία. Το κράτος ψάχνει να τους ενοχοποιήσει και για μία άλλη. Είναι αναρχικοί και αυτό φτάνει.

Βρίσκονται μέσα στον πόλεμο που κάθε εξουσία εξακαθαρίζει, ενάντια σ' όποιον δεν υποκύπτει σε κάθε καινούργιο όπλο της.

Στους εχθρούς της Δικαιοσύνης και στα χτυπήματα του δικαστηρίου στεκόμαστε ενάντιοι με μοναδικό όπλο, το όπλο της αλληλεγγύης.

ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ

MARCO CAMENIOWCH είναι πολιτικός κρατούμενος από το αντι-πυρηνικό κίνημα του '80, στην Ελβετία. Κατηγορήθηκε για την ανατίναξη στήλης μεταφοράς ρεύματος από πυρηνικό εργοστάσιο και καταδικάστηκε σε 10 χρόνια φυλάκιση.

Στις 17 Δεκεμβρίου του 1981, αποδρά με άλλους 5 συγκαταρούμενους του, από τις φυλακές Regensdorf και καταφεύγει στην Ιταλία. Έζησε και αγωνίστηκε στην παρανομία 10 χρόνια, δηλαδή μέχρι τον Νοέμβριο του '91, όπου τον σταμάτησαν για εξακρίβωση και πάνω στην προσπάθειά του να ξεφύγει ανταλλάσσονται πυροβολισμοί, με αποτέλεσμα να τραυματιστεί ο ίδιος και ένας καραμπινιέρους.

Η δίκη του αρχίζει τον Ιούνιο του '92 και διαρκεί 10 μήνες. Στις 4 Απριλίου του '93, ανακοινώθηκε η απόφαση του δικαστηρίου: 12 χρόνια φυλακή, για "απόπειρα ανθρωποκτονίας" και πάμπολες ανατινάξεις.

Στην Ιταλία για δεκαετίες, ανατινάσσονταν συνέχεια κολώνες ρεύματος χωρίς ποτέ να πιαστεί κάποιος. Η σύλληψη του Marco ήρθε "κουτί", αφού ο ίδιος είχε φυλακιστεί για το ίδιο πράγμα και στην Ελβετία.

Το '93, ξεκίνησε απεργία πείνας, για τις συνθήκες κράτησής του στην απομόνωση, μέχρι που τον μεταφέρουν στις φυλακές Novara, όπου εκεί έρχεται σε επαφή και με άλλους πολιτικούς κρατούμενους. Αυτή την στιγμή άρχισε και πάλι απεργία πείνας μαζί με τον Χρ. Στρατηγόπουλο, διαμαρτυρόμενοι για τις καινούργιες κατηγορίες που τους φόρτωσαν καθώς και για τις συνθήκες κράτησής τους, μια και βρίσκονται σε πλήρη απομόνωση.

Η Ρωσία όμηρος του νεοφιλελευθερισμού

απ' το δυτικό κεφάλαιο και έχει συμβάλει στη μετατροπή της πρώην ΕΣΣΔ σ' ένα μωσαϊκό εθνικιστικών ανταγωνισμών που ενδέχεται να οδηγήσουν σε σφαγές σαν και αυτή της Τσετσενίας. Ήδη είναι αφόρητη η κατάσταση στη γειτονική Ινγκουσέτια όπου η ανεργία ξεπερνά το 50%. Το Νταγκεστάν αντιμετωπίζει και αυτό το πρόβλημα της ανεργίας και της αναταραχής εξαιτίας της, ενώ το Ταταρστάν έχει μετατραπεί σε πεδίο ανελέητων ανταγωνισμών μεταξύ των ρώσων στρατηγών, αφού εκεί υπάρχουν δύο εργοστάσια παραγωγής πυρηνικών όπλων. Η ρώσικη επιχειρηματική κοινότητα προσπαθεί μέσα από το "σύστημα συλλογικής ασφάλειας" που έχει επιβάλλει στα κράτη της Κοινοπολιτείας, να εδραιώσει με τέτοιο τρόπο την κυριαρχία της ώστε να εξισορροπήσει τους επιμέρους εθνικιστικούς ανταγωνισμούς και να επεκτείνει τα όρια της ρώσικης αγοράς.

Στα πλαίσια αυτού του εφιαλτικού σκηνικού προβάλλεται η επάνοδος των κομμουνιστών ως μια "επικίνδυνη αλλαγή" για τις μεταρρυθμίσεις και στροφή στην προ της περεστρόικα τάξη πραγμάτων. Η κοινωνική δυσανεμία που έχουν δημιουργήσει οι μεταρρυθμίσεις έπρεπε με κάποιον τρόπο να απομειωθεί στα πλαίσια της εύθραυστης ρώσικης δημοκρατίας που επιδιώκει να φαίνεται σαν μια συναινετικού τύπου δημοκρατία της Δύσης. Η δυτική επιχειρηματική κοινότητα δεν ανησύχησε καθόλου για την εκλογική επιτυχία των κομμουνιστών (πλειοψηφία με 22% στη Δούμα), αφού οι καπιταλιστικές μεταρρυθμίσεις είναι μη μεταστρέψιμες και το Κ.Κ.Ρ. δηλώνει την υποστήριξη του στην οικονομία της αγοράς. Το Μάρτιο του 1994 το Κ.Κ.Ρ., η νέα Δε-

ξιά, οι εθνικιστές και ο μητροπολίτης της Πετρούπολης υπέγραψαν ένα κείμενο για "χάρη της Ρωσίας" προτείνοντας "ένα κοινωνικό συμβόλαιο όλων των πατριωτικών δυνάμεων, ιδεολογιών και θρησκειών που δεν θα αναγνωρίζει διακρίσεις μεταξύ επιχειρηματιών και εργατών με σκοπό την υπεράσπιση του εθνικού κεφαλαίου, της κρατικής και ατομικής ιδιοκτησίας". Όλοι μαζί στα χαρακώματα για την υπεράσπιση του νεοφιλελευθερισμού και της οικονομίας της αγοράς.

Αν και οι εθνικιστές του Ζιρνόφσκι (11% στη Δούμα), οι κομμουνιστές του Ζουγκάνοφ και ο "δημοκράτης" Γέλτσιν διεκδικούν τον ίδιο ρόλο, του τοποτηρητή και εντολοδόχου στη διαδικασία των μεταρρυθμίσεων έχουν εμπλακεί σε έναν

αφόρητο ανταγωνισμό ενόψει των προεδρικών εκλογών του Ιουνίου με συνέπειες το εφιαλτικό σκηνικό της απαγωγής στην Τσετσενία, τις "παραπήσεις" των μεταρρυθμιστών για τη βελτίωση του κοινωνικού προφίλ της κυβέρνησης Γέλτσιν και την αναβάθμιση του ρόλου των γερακιών του Κρεμλίνου, αφού μόνο αυτοί εγγυώνται στον Γέλτσιν την αναβολή των επιφοβών εκλογών του Ιουνίου. Ο Πριμακώφ, ο Κορσάκωφ, ο Μπαρσούκοφ προκρίνουν τη στρατιωτική επέμβαση στην Τσετσενία, αφού μόνο η πολιτική αντιπαράθεση τους εξασφαλίζει την παραμονή τους στην πολιτική σκηνή. Επιπλέον επωφελοούνται απ' τα κεφάλαια ανοικοδόμησης του Γκρόζνι, το εμπόριο όπλων και απ' τη διέλευση του πετρελαίου της

Κασπίας από άλλους αγωγούς πλην αυτού της Τσετσενίας.

Έτσι διαγράφεται η κατάσταση στη Ρωσία αυτήν την περίοδο. Οι μικρές εγγυήσεις κοινωνικής δικαιοσύνης που εξασφάλιζε το προηγούμενο καθεστώς εξαφανίζονται προς χάρη των μεταρρυθμίσεων που απαιτούν οι δομές της νεοφιλελευθερης συναίνεσης, η πολιτική κρίση γεννά ανταγωνισμούς και συγκρούσεις απρόβλεπτες στην έκταση και τη σημασία τους. Η πρώην γραφειοκρατική νομενκλατούρα έχει αναλάβει την τύχη της πλήρους ενσωμάτωσης της Ρωσίας στην παγκόσμια αγορά σύμφωνα με τις προτάσεις του Δ.Ν.Τ. και της Διεθνούς Τράπεζας, ενώ η κοινωνία δεν έχει βρει ακόμα τις κατάλληλες αντιστάσεις στην αναληψία της εξουσίας.

Ο.Ν.Ε.: Το όνειρο των αφεντικών

Η FIAT, η μεγαλύτερη βιομηχανία της Ιταλίας, ανακοίνωσε ότι από τον Φεβρουάριο, εξαιτίας της "κρίσης που υπάρχει στην ευρωπαϊκή αυτοκινηταγορά", περιορίζει την παραγωγή της και απολύει "προσωρινά", δεκάδες χιλιάδες εργατοϋπαλλήλους. Στο Τορίνο, όπου βρίσκονται τα εργοστάσια της FIAT, θα συγκληθεί και η διακυβερνητική διάσκεψη των κριτηρίων του Μάαστριχτ. Ο εφιάλτης της ανεργίας υποχρεώνει τ' αφεντικά της Ιταλίας να μιλούν για ενδεχόμενο εγκατάλειψης του χρονοδιαγράμματος της Ο.Ν.Ε. (Οικονομική και Νομισματική Ένωση).

Δυσοίωνες είναι και οι προβλέψεις των γερμανών τεχνοκρατών επειδή ούτε και η Γερμανία εκπληρώνει τις προϋποθέσεις της Ο.Ν.Ε. Το δημόσιο οικονομικό έλλειμμα έφτασε το 3,6%, ενώ το ανώτατο όριο του Μάαστριχτ προβλέπει 3%.

Επίσης οι άνεργοι, σύμφωνα με επίσημες στατιστικές, φτάνουν τα τέσσερα εκατομμύρια (10% του ενεργού πληθυσμού), ενώ αν υπολογιστούν και οι χιλιάδες εργαζόμενοι που αναζητούν εργασία, ο αριθμός των ανέργων αγγίζει τα 6 εκατομμύρια. Οι οργανώσεις των εργοδοτών προβλέπουν ότι 500.000 με 1.000.000 εργαζόμενοι θα χάσουν σύντομα τη δουλειά τους επειδή οι γερμανικές βιομηχανίες, για να μειώσουν το κόστος παραγωγής, μεταφέρουν τις επενδύσεις σε χώρες με φτηνότερο εργατικό δυναμικό και συνεπώς οι παραγγελίες στα γερμανικά εργοστάσια μειώνονται. Το γερμανικό κεφάλαιο επενδύει όλο και περισσότερο στο εξωτερικό: στην Ανατολική Ευρώπη, στην Ασία, ακόμα και στη Βρετανία.

Ο υπουργός εργασίας, Νόμπερτ Μπλουμ, δήλωσε ότι η κυβέρνηση, οι εργοδότες και τα συνδικάτα θα πρέπει να συνεργαστούν για τη δημιουργία νέων θέσεων εργασίας, αλλά δεν ξεκαθάρισε με ποιο τρόπο (μείωση ωρών εργασίας με ταυτόχρονη μείωση των αποδοχών κλπ) όμως η δομική ανεργία, δηλαδή η ανεργία που δεν αντιμετωπίζεται με την ανάπτυξη και την αύξηση του Α.Ε.Π. δεν πρόκειται να μειωθεί με τα μέτρα που παίρνει η Gesamtmetall (Ένωση Γερμανών Βιομηχάνων) και που υιοθετούν οι Χριστιανοδημοκράτες και σοσιαλδημοκράτες συνοδοιπόροι τους. Οι γερμανοί βιομήχανοι υποστηρίζουν ότι ο συνδυασμός των φοροαπαλλαγών για τις επιχειρήσεις, οι φορολογικές μεταρρυθμίσεις και η ανα-

διάρθρωση του ασφαλιστικού συστήματος, ενδέχεται να δημιουργήσει τις προϋποθέσεις για την βελτίωση του "επενδυτικού κλίματος". Ο πρόεδρος της Γερμανικής Ομοσπονδίας Βιομηχάνων, Χένκελ, δεν ντρεπόταν να επαναλαμβάνει την "αναγκαιότητα" περικοπής των επιδομάτων ασθενείας.

Η γερμανική επιχειρηματική κοινότητα έχει άμεσα συμφέροντα από την Ο.Ν.Ε., η οποία της εξασφαλίζει καλύτερη θέση στον παγκόσμιο ανταγωνισμό με την αμερικάνικη και την ιαπωνική αστική τάξη. Έτσι, για να εκπληρώσει τα κριτήρια του Μάαστριχτ, η Γερμανία δεν θα διστάσει να επιτεθεί στο ασφαλιστικό και συνταξιοδοτικό σύστημα. Ο Τιτμάγιερ, πρόεδρος της Βούντεσμπανγκ, μιλά διαρκώς για την απαιτούμενη "αναμόρφωση" του ασφαλιστικού συστήματος.

Τα συνδικάτα, εγγυητές της καπιταλιστικής τάξης πραγμάτων, ψελλίζουν κάτι για μείωση αποδοχών με ταυτόχρονη αύξηση των θέσεων εργασίας, προσπαθώντας να προσαρμοστούν και να διατηρήσουν τον ρόλο τους στο νέο σκηνικό της οικονομίας της αγοράς. Όμως οι απάτες για διαρκή οικονομική ανάπτυξη βασισμένη στην συναίνεση των "κοινωνικών εταίρων" διαλύονται σαν χάρτινο πύργο μέσα στην νεοφιλελεύθερη πραγματικότητα. Το "κοινωνικό" κράτος που αφομόωσε τους κραδασμούς του ταξικού ανταγωνισμού για 50 χρόνια, αποδομείται και η μεσαία τάξη συρρικνώνεται. Ίσως σύντομα δούμε κι ένα γερμανικό Δεκέμβριο.

Πετυχημένο μπουκόταζ της FAU στη Γερμανία

ΤΟΥΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥΣ ΜΗΝΕΣ η γερμανική αναρχοσυνδικαλιστική ομοσπονδία (FAU) διεξάγει σε όλο το γερμανικό έδαφος μια επιτυχημένη εκστρατεία μπουκόταζ ενάντια στην εταιρεία Leibesbaum. Η Leibesbaum εισάγει καφέ από την διεθνή συμπεριφέρων εταιρεία καφέ Finca Irlanda που ελέγχει τεράστιες φυτείες καφέ στην Chiapas και τον πουλάει σε χαριτωμένες "οικολογικές" συσκευασίες σε καταστήματα "φυσικής διατροφής" στη Γερμανία. Η μόδα με τις υγιεινές, φυσικές τροφές και οι οικολογικά προϊόντα είναι ιδιαίτερα εκτεταμένη στη Γερμανία και έτσι οι μανάτζερς της Leibesbaum δεν διστάζουν να διαφημίσουν το μεξικάνικο καφέ λέγοντας ότι όχι μόνο είναι ιδιαίτερα αγνός και φυσικός, αλλά επιπλέον, αγοράζοντας τον, οι καταναλωτές ενισχύουν και τους ινδιάνους της Chiapas! (Ανάλογη διαφήμιση προϊόντων από χώρες του " τρίτου κόσμου" πραγματοποιούν στην Ελλάδα τα Body Shop). Φυσικά η πραγματικότητα για τους αγρότες στις φυτείες της Finca Irlanda στο Μεξί-

κό ελάχιστα απέχει από τις συνθήκες της δουλοπαροικίας και είναι μάλλον αυτονόητο το πού καταλήγουν τα κέρδη από το εμπόριο του "οικολογικού" καφέ. Η FAU έχει πραγματοποιήσει μια εκταταμένη καμπαίνια ενημερωτική εκστρατεία αντιπληροφόρησης καλώντας σε μπουκόταζ της Leibesbaum. Σχετικές αφίσσες κολλήθηκαν στις βιτρίνες των καταστημάτων που πουλούσαν τον "οικολογικό καφέ" της εταιρείας, ενώ οι εργαζόμενοι και οι ιδιοκτήτες ενημερώθηκαν ότι όσο θα συνεχίζουν να πουλούν το συγκεκριμένο καφέ θα πραγματοποιούνται συγκεντρώσεις μπροστά από τα καταστήματά τους. Σύμφωνα με πηγές της ίδιας της Leibesbaum οι πωλήσεις του καφέ έχουν ήδη μειωθεί κατά 25%, ενώ την εκστρατεία της FAU έχουν υιοθετήσει και οργανώσεις σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες όπου πωλούνται προϊόντα της Finca Irlanda. Μια άλλη θετική συνέπεια

της πρωτοβουλίας της FAU είναι ότι οι εργαζόμενοι στα καταστήματα πώλησης φυσικών προϊόντων (που είναι πολυάριθμα στη Γερμανία) άρρισαν να συζητούν την προοπτική να οργανωθούν συνδικαλιστικά, ενώ συγχρόνως μεγάλο τμήμα του πληθυσμού άρχισε να αντιλαμβάνεται την πραγματικότητα γύρω από τα "φυσικά προϊόντα" και τη μόδα της οικολογίας. (Φύλλο 114)

Αλφα
direkte
aktion

Εκδηλώσεις σε Κολωνία και Βερολίνο

Συνάντηση για την ελευθεριακή εκπαίδευση

Στις 13 και 14 Γενάρη πραγματοποιήθηκε στην Κολωνία διεθνής συνάντηση για την ελευθεριακή παιδεία. Τα θέματα που συζητήθηκαν ήταν τα ακόλουθα:

1. Σχετικά με τις δυνατότητες αντιμετώπισης του καταναγκασμού. "Σε όλους τους παιδαγωγικούς τομείς έχουμε να αντιμετωπίσουμε τον καταναγκασμό. Σε όλους τους τομείς βρισκόμαστε με αμηχανία αντιμέτωποι με τις ελευθεριακές μας αξιώσεις ενάντια στον καταναγκασμό. Σε ποιο βαθμό μπορεί ο ελευθεριακός αντιταραχισμός να απαντήσει σε αυτό το ζήτημα;"
 2. Ατομικότητα και συλλογικότητα.
 3. Κοινωνική εργασία. Μισθωτή εργασία ίδια με όλες τις άλλες;
- Πραγματοποιήθηκε επίσης βιντεοπροβολή και συζήτηση-ενημέρωση σχετικά με το ισπανικό ελευθεριακό προσχολικό και σχολικό πρόγραμμα "ΠΑΙΔΕΙΑ".

Ανατολικοευρωπαϊκή συντονιστική συνάντηση

Η ανατολικοευρωπαϊκή ομάδα εργασίας καλεί σε μία πανομοσπονδιακή συνάντηση, στις 24-25 Φεβρουαρίου 1996, στο Βερολίνο.

Ευπρόσδεκτοι είναι, εκτός από τα μέλη της F.A.U., ενώσεις αυτόνομων εργατών-εργατριών, καθώς και κάθε ενδιαφερόμενος από αναρχικές, αυτόνομες συνδικαλιστικές ομάδες. Τα θέματα που ακολουθούν βρίσκονται ήδη στην ημερήσια διάταξη: • Γενικός συντονισμός δράσης της επαναστατικής ανατολικοευρωπαϊκής εργασίας - σκοποί και μορφές δράσης • Πώς αξιολογούμε την ήδη πραγματοποιημένη, θέσπιση της Ανατολικοευρωπαϊκής συνάντησης του Α. S-INFO; • Ενδεχόμενη κοινή εργασία στο θέμα: Μετανάστευση (με κεντρικό θέμα την Ανατολική Ευρώπη) • Συνεργασία με τα σχηματισμένα I.A.A (F.A.U. σε διεθνές επίπεδο) - τμήματα στην ανατολική Ευρώπη (Τσεχία, Βουλγαρία, Ρωσία), η συνδρομή τους στο e-mail, σαν πρώτο συγκροτημένο βήμα για την βελτίωση της επικοινωνίας τους • Πανομοσπονδιακή δικτύωση από ομάδες εργασίας - σχέσεις με το "International Workers Aid" και παρόμοιες πρωτοβουλίες • Σύνταξη της στήλης για την Ανατολική Ευρώπη, στην εφημερίδα Direct Action • Συντονισμός των ομάδων εργασίας πάνω σε θέματα μεταφράσεων (ποιός μπορεί να μεταφράσει κάτι και με τι όρους. Βοήθεια από διερμηνείς).

Προτάσεις για ευρύτερα θέματα είναι ευπρόσδεκτες. Ένα μέρος της συνάντησης θα ανατεθεί σε ομάδες εργασίας ειδικών θεμάτων. Περισσότερες πληροφορίες για τη συνάντηση, στις τοπικές ομάδες της F.A.U., στο Βερολίνο και στο Γκράνσελ. Η διεύθυνση της Ανατολικοευρωπαϊκής ομάδας εργασίας είναι: C/o FREIE KULTUR AKTION R.U./ A - LADEN/ Ratheustraße 22/ 10557, BERLIN. Επικοινωνία με e-mail, στο Raub 1@ anarcho-eingde.

Διόρθωση...

ΜΙΑ ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΗ για τον πρόλογο στο κείμενο "Για την αξιοπρέπεια και την δυσκολία της εξορίας", Αλφα Νο 38. Το ζήτημα της αυτοεξορίας, απασχολεί τους Γερμανούς συντρόφους τα τελευταία χρόνια, αρκετά συχνά. Πριν δυο χρόνια καταζητούνταν για την υπόθεση Kaindl (ενός φασίστα που μαχαίρώθηκε σε ένα εστιατόριο στο Βερολίνο) τρία άτομα. Και έγινε πάλι επίκεντρο συζητήσεων τώρα, με το κύμα καταστολής που έχει αρχίσει από τον Ιούλιο του '95, με εκατοντάδες έρρευες σε σπίτια και στέκια, με σκοπό να εντοπιστούν μέλη του παράνομου περιοδικού Radical, της οργάνωσης K.O.M.I.T.E.E., που κατηγορείται για την προσπάθεια ανατίναξης μιας νεόκτιστης φυλακής, στις 11/2/95. Ακόμη καταζητείται και μια γυναίκα, σαν μέλος της RAF, που κατηγορείται για την συμμετοχή της στο τελευταίο χτύπημα της RAF, την ανατίναξη της φυλακής Weikersdorf. Άλλα τέσσερα άτομα έχουν προφυλακιστεί, για την έκδοση του περιοδικού Radical και για την υποστήριξη και συνεργασία τους με ένοπλες οργανώσεις. Να πούμε επίσης ότι οι αυτοεξοριστοί, συμμετέχουν ενεργά στον διάλογο, με συνεντεύξεις και κείμενα, που γίνεται μέσα από τα περιοδικά έντυπα της Γερμανίας.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΛΙΒΕΡΕΤΟΣ

Η ζωή και ο θάνατος ενός αγωνιστή

Ο Παναγιώτης Λιβερέτος γεννήθηκε το 1947 στην Κεφαλονιά. Σπούδασε στη εκεί Σχολή Εμπορικού Ναυτικού και ήταν μέλος της "Δημοκρατικής Νεολαίας Λαμπράκη". Κατά τη διάρκεια της θητείας του εκτίει τρείς μήνες φυλάκιση γιατί αρνήθηκε να παρελάσει στο χουντικό εορτασμό της 21ης Απριλίου.

Το 1976 εντάχθηκε στο αναρχικό κίνημα μέσω της δράσης του στην "Επιτροπή για την Απελευθέρωση του Ρολφ Πόλε". Στη συνέχεια προ-

σπαθεί να βγάλει μια αναρχική ναυτεργατική εφημερίδα, αλλά μπαράζει χωρίς να τα καταφέρει. Στις 31 Γενάρη του 1977, στο Ρίο ντε Τζανέιρο, το πλήρωμα του φορτηγού πλοίου Aeolian Wind στο οποίο δούλευε και ο Παναγιώτης ως Β' μηχανικός ανακήρυξε το βαπόρι "κοινωνική περιουσία των εργαζομένων", μετονομάζοντάς το σε M/V Ούλρικε Μάινχοφ. Την επόμενη ημέρα ειδικές δυνάμεις της αστυνομίας της Βραζιλίας εισέβαλαν στο πλοίο και συνέλαβαν τους ναυτι-

κούς. Στα κρατητήρια της λιμενικής αστυνομίας οι συλληφθέντες αρχίζουν απεργία πείνας μέχρι τις 10 Φλεβάρη, οπότε και ανακοινώνεται η απόφαση για μεταφορά τους στην Ελλάδα.

Στο πρωτοβάθμιο πειθαρχικό αθωώνονται, αλλά στο δευτεροβάθμιο, που συνεδριάζει άμεσα μετά από πιέσεις του υπουργείου ναυτιλίας, καταδικάζονται σε δώδεκα ως τριάντα μήνες στέρησης του ναυτικού φυλαδίου. Στις 22 Μάρτη του 1977 εκδικάζεται και η μήνυση των

εργαζόμενων στο Aeolian Wind ενάντια στην πλοιοκτήτρια εταιρεία, η οποία αρνήθηκε να τους πληρώσει τους μισθούς τους. Ο δικηγόρος των εφοπλιστών, "αριστερών πεποιθήσεων" και μέλος της ΕΔΑ, κατά την έφεσή του από τα δικαστήρια δέχεται οργισμένη επίθεση από τους συγκεντρωμένους ναυτεργάτες. Ο δικηγόρος υποδεικνύει στους μπάτσους το Λιβερέτο.

Μια βδομάδα αργότερα, οι "ομάδες αναρχικών εργαζομένων" προσαθούν να εκτρέψουν την "Πρώτη Εθνική Ενωτική Πρωτομαγιά", με αποτέλεσμα να δεχτούν την επίθεση των ισχυρών τότε οργανώσεων της άκρας αριστεράς. Στις 8 Μάη, ο σκηνοθέτης Θ. Μαραγκός, με εντολή του ΕΚΚΕ καταθέτει ότι "είναι αποφασισμένος να συμβάλλει στην αποκάλυψη της ταυτότητας και στη σύλληψη των προβοκατόρων" προσφέροντας στη δικαιοσύνη φιλμ όπου φαίνεται χωρίς μαντήλι αναρχικός με μολότωφ. Ο αναρχικός είναι ο Παναγιώτης Λιβερέτος.

Στις 10 Μάη ο Λιβερέτος δικάζεται για την επίθεση ενάντια στο δικηγόρο των εφοπλιστών Π. Βρεττό. Δικηγόρος του Βρεττού είναι ο α-

ντιπρόεδρος του υπό αριστερή διοίκηση δικηγορικού συλλόγου Πειραιά, ο οποίος μάλιστα εκδίδει ανακοίνωση με την οποία ζητά "την παραδειγματική τιμωρία του Παν. Λιβερέτου". Πραγματικά, ο Παναγιώτης καταδικάζεται σε δύο χρόνια φυλάκιση και οδηγείται στον Κορυδαλλό. Εκεί αρχίζει απεργία πείνας, ζητώντας να εκδικαστεί άμεσα η έφεσή του, κάτι που τελικά το πετυχαίνει. Στο εφετείο, μπροστά στο θόρυβο που έχει δημιουργηθεί, ο δικηγόρος Βρεττός επιδιώκει συμβιβασμό και ο Λιβερέτος απελευθερώνεται.

Εξουθενωμένος από τις συνεχείς διώξεις, που όλα δείχνουν ότι θα έχουν και συνέχεια, ο Λιβερέτος βγαίνει από τη φυλακή για να ανακαλύψει ότι οι σύντροφοί του είτε έχουν μπαράζει, οδηγημένοι από την οικονομική ανέχεια, είτε έχουν λυγίσει από τις πιέσεις του κράτους και τις διώξεις για παραδειγματισμό του Παναγιώτη. Στις 22 Αυγούστου του 1977 ο Παναγιώτης Λιβερέτος αφαιρεί μόνος του τη ζωή του, στα τριάντα του χρόνια, αυτοπυρπολούμενος στην ταράτσα του σπιτιού του.

Κείμενο απεργίας πείνας

ΓΙΑ ΜΑΣ ΤΟΥΣ ΕΡΓΑΤΕΣ, για όλους τους εργαζόμενους, για όλο το λαό, υπάρχει μόνο μια προοπτική, η πάλη για την πλήρη κοινωνική απελευθέρωση, για την κατάργηση κάθε μορφής εξουσίας. Αυτό, αν λάβει κανείς υπ' όψη του τη συγκεκριμένη κατάσταση που βρισκόμαστε σήμερα, μπορεί να γίνει με την αυτόνομη οργάνωση κάθε κλάδου και στη συνέχεια με την ισότιμη συνεργασία όλων των ανθρώπων που έχουν συμφέρον να αμφισβητήσουν τη σημερινή κατάσταση.

Με τη συμμετοχή μου στην προσπάθειά μας να λύσουμε ένα σωρό προβλήματα μας στο "AEOLIAN WIND" είδα ξεκάθαρα όλες τις πτυχές της εξουσίας. Στο όνομα του εφοπλιστικού κεφάλαιου κινητοποιήθηκε η βραζιλιάνικη χούντα και μας βασάνισε. Το ίδιο και το κράτος με όλο το μηχανισμό του, και συγκεκριμένα το Υ.Ε.Ν. που πέτυχε χθες να μας δικάσει με την κατηγορία της στάσης. Το ίδιο και η Π.Ν.Ο. - ο κυβερνητικός συνδικαλισμός - αλλά και όλοι όσοι έτρεχαν να πουν "Ναι μεν, αλλά..."

Σ' αυτή μας τη συγκεκριμένη πάλη, ενάντια στα ναυτεργατικά μας συμφέροντα τάχτηκε και ο δικηγόρος των εφοπλιστών Παναγιώτης

Βρεττός και το "προοδευτικό" δικηγορικό συμβούλιο του Δικηγορικού Συλλόγου Πειραιά.

Αρχισα την απεργία πείνας γιατί δεν δέχομαι τον τίτλο του κατηγορούμενου ούτε τις συνθήκες κράτησής μου. Με κατηγορούν για ξυλοδαρμό του δικηγόρου Π. Βρεττού που υπερασπιζόταν τους εφοπλιστές και μου ρίχνουν δύο χρόνια φυλάκιση, ενώ τις ίδιες μέρες ο ιλαρχος που σκότωσε εν ψυχρώ τη Μαρία Καλαβρού δικάζεται τρία χρόνια.

Πραγματικά ξέρω ότι είμαι ένας **αιχμάλωτος πολέμου** που γίνεται ανάμεσα στην εργατική τάξη και τους εκμεταλλευτές της, ανάμεσα στην εξουσία και στους εξουσιαζόμενους. Και τη στιγμή που η δομή, η ύπαρξη της εξουσίας των εκμεταλλευτών στηρίζεται καθαρά πάνω στη βία δεν αναγνωρίζουν σε μας ούτε τη στοιχειώδη αυτοάμυνα. Θέλουν να μας επιβάλλουν έναν τρόπο ύπαρξης που αν τον δεχτούμε πιστεύω ότι δεν θα έχουμε κανένα δικαίωμα να λεγόμαστε άνθρωποι. Στη συνέχεια όποιος αμφισβητήσει αυτό το καλούπι κινδυνεύει να βρεθεί στη φυλακή. Χειρότερο πάντως από τη γυμνή βία της εξουσίας είναι η προπαγάνδα της, η ψυχολογική βία, αυτή που θέλει να σε πείσει εσένα τον ίδιο ότι εί-

σαι κατηγορούμενος. Γι' αυτούς τους λόγους κάνω απεργία πείνας.

Οι κατηγορούμενοι δεν υπάρχουν μέσα στο λαό, μέσα στην εργατιά. Για μένα στη συγκεκριμένη περίπτωση κατηγορούμενοι είναι το εφοπλιστικό κεφάλαιο, η κρατική εξουσία, οι λακέδες ψευτοσυνδικαλιστές και μαζί ο δικηγόρος Π. Βρεττός και το Δ.Σ. του Δικηγορικού Συλλόγου Πειραιά.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΛΙΒΕΡΕΤΟΣ,
Β' Μηχανικός

ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ ΝΑΥΤΕΡΓΑΤΩΝ

(...) Συνάδερφοι, εμείς οι ναυτεργάτες του AEOLIAN WIND έχοντας την πείρα για όλα όσα συμβαίνουν στα πλοία, της εκμετάλλευσής μας από τους εφοπλιστές και τους υπηρέτες τους, με τη συναδερφωσή μας και τον αγώνα μας υποχρεώσαμε τον καπετάνιο Καρδαμίλη να εφαρμόσει το εδεσματολόγιο και να γίνει έλεγχος από μας τους ίδιους στα σωστικά, στα πυροσβεστικά, στις δεξαμενές πόσιμου νερού, με τη θέληση να ζήσουμε σαν άνθρωποι.

Σ' απάντηση ο πλοίαρχος με συνεργάτη τον έλληνα πρόξενο και τη βραζιλιάνικη αστυνομία μας επιτεθή-

κανε, μας βασάνισαν και μείναμε 20 μέρες στα μπουντρούμια της Βραζιλίας. Μόλις φτάσαμε στον Πειραιά μας έχουν στήσει δίκες με την κατηγορία της "στάσης". Στο πρωτοβάθμιο πειθαρχικό μας αθώνουν, αλλά ο ίδιος ο Παπαδόγγονας μας στέλνει με την έφεσή του κάνει στο δευτεροβάθμιο, όπου... φυσικά μας καταδικάζουν, τους περισσότερους από εμάς, με βαρείες ποινές, στέρησης φυλαδίου από 12 μήνες μέχρι 30.

Αλλά και η καταδίκη του Β' μηχανικού Λιβερέτου σε δύο χρόνια φυλάκισης μετά από μήνυση που του έκανε ο δικηγόρος των εφοπλιστών Π. Βρεττός επειδή τον θεωρούσε υπάτιο επείσοδο που έγινε μετά τη δίκη των εφοπλιστών στον Πειραιά -επειδή δεν πλήρωναν τα δεδουλευμένα στο πλήρωμα- δεν είναι άσχετη με τον αγώνα καταστροφάντησης των αγωνιστών ναυτικών του AEOLIAN WIND και κάθε αγωνιστή που τολμάει και ζητάει το δικό του, σαν αλήτη και ύποπτο. Ο συνάδερφος Λιβερέτος βρίσκεται τώρα στις φυλακές Κορυδαλλού και δικάζεται στο εφε-

τείο στις 29 του Ιουλίου και ζητάει τη συμπάρταση όλων των ναυτικών.

Συνάδερφοι: Για να πετύχουμε την κατάργηση της εφοπλιστικής νομοθεσίας. Για να κερδίσουμε το δικαίωμα στην απεργία. Για να μπορούμε να έχουμε τον έλεγχο στις συνθήκες ασφάλειας, χρειάζεται καθημερινή πάλη. Στη Βραζιλία όταν μας επιτέθηκε η αστυνομία απαντήσαμε με σηκωμένες τις γροθιές:

**ΝΟΜΟΣ ΕΙΝΑΙ
ΤΟ ΔΙΚΙΟ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΗ**

ΤΗ ΝΙΚΗ ΤΗ ΦΕΡΝΕΙ Ο ΑΓΩΝΑΣ

Να σηκώσουμε όλοι τις γροθιές χρειάζεται.

**ΖΗΤΩ Ο ΑΓΩΝΑΣ
ΤΩΝ ΝΑΥΤΕΡΓΑΤΩΝ.**

**ΟΙ ΝΑΥΤΕΡΓΑΤΕΣ ΤΟΥ
"AEOLIANWIND", ΑΘΗΝΑ 9.7.77**

(Όλα τα στοιχεία προέρχονται από το "ΠΕΖΟΔΡΟΜΙΟ" #11, εκδόσεις ΔΙΕΘΝΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ, Μάρτη του 1983.)

Τηλεγραφήματα του προξενείου του Rio de Janeiro

★ **RIO DE JANEIRO 310/307 01 1400 P1/51/50 MIJEM.** Εσπέρας χθές Δευτέρας 31-1-77 πλήρωμα Φ/Γ "AEOLIAN WIND" Ν. Πειρ. 4570 OURANOS Ναυτιλιακή εταιρία Κολοκοτρώνη 153, Πειραιά εστάσαν αφαίρεσαν διακυβέρνηση πλοίου παρά πλοίαρχου Γεωργίου ΚΑΡΔΑΜΥΛΑ Stop. Πλοίο επρόκειτο αποπλεύσει χθές διά SANDOS παραμένει δεμένος προβλήτα εσχάσε σκάλα Stop. Εισόδος σκάλας φραγμένη δια Ελληνικής σημαίας. Κατά μήκος της ανηρτημένη λευκά υφάσματα φέροντα αναρχικά συνθήματα δι' ερυθρών γραμμών Stop. Εξοπονηθείς μετέβην πάραυτα προβλήτα πλοίου ένθα ανέμεναν αστυνομική δύναμις μετά λιμενικών Αξιωματικών Stop.

Στασιασται ευρισκόμενοι κουπαστήν πλοίου και σκάλαν ηρνήθησαν αρχικώς κατεβάσουν σκάλα και επιτρέψουν άνοδό μου εις πλοίων φωνασκούντες Stop. Μετά ημίωρον περίπου ηδυνήθηον τους πείσω επιτρέψουν την άνοδό μου Stop. Συγκεντρωθέντες άπαντες εις τραπεζαρίαν ηρνήθησαν επικοινωνίαν μου μετά πλοίαρχου υποχρεώσαντές με ακούσω πρώτον αιτήματά των Stop. Στάσις ήρχισεν από κοινοποιήσεως δευτέρων μηχανικών απολύσεώς του λόγω πειθαρχικών παραπτωμάτων και εισόδου αστυνομικών εν πολιτική περιβολή, πλοίων, εντολή πλοίαρχου δια μεταφορά απολυθέντος αερολιμένα, προς επαναπτορισμόν Ελλάδα Stop. Απολυθείς ηρνήθη εγκαταλείψη πλοίων και συνεχίζει τμήμα πληρώματος εις στάσιον Stop. Στασιασται άπαντες Έλληνες τελούν υπό ηγεσίαν ανωτέρω απολυθέντος όν ώρισαν εκπρόσωπόν των εις μετ' εμού συνομιλίαν Stop. Προ πάσης συζητήσεως και κατ' αυτήν επανειλημμένως εξύβρισαν άπαντας προξένους και λιμενάρχας ως συμφεροντολογικά όργανα πλοιοκτητών Stop.

Δια βοής εδήλωσαν ότι στάσις συνεχισθή μέχρις απολύσεως πλοίαρχου και ακυρώσεως απολύσεως Β' Μηχανικού ή ομαδικού επαναπατρισμού των δαπάναις της εταιρίας Stop.

Παραλλήλως προέβαλαν επικουρικά αιτήματα ως προς εδεσματολόγιον, ασφάλειαν πλοίου και όρους υγιεινής άτινα θεωρούνται απλώς προφάσεις δεδομένου ότι εδήλωσαν ομοφωνώς ότι άνευ ρυθμίσεως θέ-

ματος απολύσεως δευτέρου μηχανικού και αντικατάσεως πλοίαρχου δεν παραδίδουν πλοίων Stop. Προσεπάθησα μέχρι ώρας δευτέρας πρωινής κατευνάσω πνεύματα και νουθετήσω ανεπιτυχώς Stop. Τελικώς επέτρεψαν συζητήσω μετά πλοίαρχου ιδιαιτέρως όσπες επέδειξεν διαλλακτικότητα μη ευρούσαν ανταπόκρισιν Stop. Δημιουργηθέντος αδιεξόδου ανεχώρησα ίνα επιστρέψω σήμεραν πρωίαν Stop. Εξήτησα επικεφαλής αστυνομίας επιδείξη υπομονήν και μη καταλάβει πλοίων ως εξήτει Stop. Λιμενάρχης εδήλωσεν ότι δεν επιτρέψη απόπλυν προ διεξαγωγής ανακρίσεων Stop. Παράκλησις παράσχητε οδηγίας Stop. Κοιν. Πρεσβείαν Βραζιλίας ΔΟΥΚΑΣ ///λήγει///

★ **RIO DE JANEIRO 142 01 1800 PAGE-1-50 AMPLIATION.** Συνέχεια ημετέρου σημερινού τηλεγραφήματος Stop. Μετά αναχώρησίν μου εκ πλοίου δευτέραν πρωινήν ώραν σήμεραν στασιασται ήρχισαν χλευάζοντες Βραζιλιανήν αστυνομίαν ήτις κατόπιν τούτου ενεργήσασα έφοδον κατέλαβε πλοίων βιαίως ώραν τετάρτην πρωινήν και συνέλαβε στασιαστας μετά λοιπόν επιβαινόντων Stop. Κατ' αναφορά πλοίαρχου αστυνομία έρριψε πυροβολισμούς προς εκφοβισμόν και έθραυσε θύρας δωματίων προς σύλληψιν κρυπτομένων Stop. Ουδείς ετραυματίσθη αλλά αντικείμενα τινά προσωπικά φέρονται εξαφανισθέντα Stop. Άπαντες μετήχησαν γραφεία ομοσπονδιακής αστυνομίας προς ανάκρισιν ένθα κρατείται εισέτι σκληρός πυρήν στασιαστών Stop. Λοιποί επέστρεψαν πλοίων Stop. Πλοίαρχος με επεσκέφθη μεσημβρίαν μετά λήψιν καταθέσεώς του υπό ομοσπονδιακής αστυνομίας και τηλεγράφησε σχετικώς εφοπλιστάς αναχωρήσας κατόπιν δια κατάθεσιν εις λιμενικήν αστυνομίαν Stop. Εκ στασιαστών εις μόνον ανθυποπλοίαρχος διέφυγε σύλληψιν αποκρυβείς πλοίων Stop. Παρασταθείς προξενείον ανεχώρησε μετά πλοίαρχου προς παράδοσιν δεδομένου ότι κατεχτείτο Stop. Παρακολουθώ ανακρίσεις τηλεγραφίσω εξελίξεις και ονόματα στασιαστών Stop. Κοιν. Πρεβείαν Βραζιλίας ΔΟΥΚΑΣ ///λήγει///

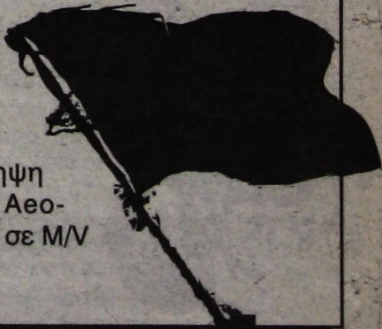
28 ΓΕΝΑΡΗ 1878: Στο εργατικό συνέδριο της Λυών, ο χαρακτήρας Σαμπέρ αναπτύσσει τις ιδέες του κολλεκτιβισμού.

30 ΓΕΝΑΡΗ 1911: Ξεσπά ένοπλη αντιεξουσιαστική εξέγερση στην Κάτω Καλιφόρνια του Μεξικό. Οι ελευθεριακές πολιτοφυλακές ελέγχουν τις πόλεις Γκουανταλούπε, Τσιουάουα, Μεξικάλι, Λος Αλγοδόνες, Τεκότε και Τιχουάνα.

30 ΓΕΝΑΡΗ 1948: Δολοφονείται ο Μαχάτμα Γκάντι.

30 ΓΕΝΑΡΗ 1972: "Κόκκινη Κυριακή" στο Ντέρυ της Ιρλανδίας. Ο βρετανικός στρατός ανοίγει πυρ ενάντια σε διαδήλωση. Δολοφονούνται 13 διαδηλωτές.

31 ΓΕΝΑΡΗ 1977: Κατάληψη του εμπορικού πλοίου Aeolian Wind και μετονομασία του σε M/V Ούλρικε Μάινχοφ.

ΕΙΝΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑ ότι κάθε αναφορά στη βία είναι δύσκολο να προσθέσει κάτι καινούριο σε ένα θέμα που έχει πια εξαντληθεί εδώ και πάρα πολύ καιρό. Είναι όμως τόσο έντονη η παρουσία της βίας παντού, ώστε είναι αδύνατο να αποφύγει κανείς την αναφορά σε αυτήν, πόσο μάλλον όταν οι πολιτικές αναζητήσεις και οι επιλογές του εμπνέονται από τον αναρχισμό. Από κείνη δηλαδή την ιδεολογία, την θεωρία και την πρακτική που στην κοινωνική συνείδηση έχει σε μεγάλο βαθμό ταυτιστεί με την χρήση βίας - και σε μεγάλο βαθμό αυτό οφείλεται και στην κρατική προπαγάνδα.

Δεν έχει νόημα να προσπαθήσει κανείς να αποκαταστήσει την "χαμένη τιμή" της αναρχίας, να της προσδώσει δηλαδή το πρόσωπο ενός παρεξηγημένου, μη βίαιου κινήματος. Κάτι τέτοιο και ψευδές είναι, αλλά και αδιάφορο. Όποιος μπορεί να αντιλαμβάνεται ακόμα το τι γίνεται γύρω του και να κατανοεί τους ό-

στολή μόνο όταν αυτό δεν είναι αποτελεσματικό. Οι τακτικές επιλογές της κυριαρχίας κινούνται αέναα ανάμεσα στην καταστολή και στη χειραγώγηση, το μαστίγιο και το καρότο. Και όταν οι συγκυρίες επιβάλουν στο κράτος την ανοιχτή καταστολή, καμιά επίφαση δημοκρατίας δεν χωράει.

Η ανάγκη και η προσπάθεια της κρατικής μηχανής για περιορισμό της χρήσης της άμεσης βίας δεν έχει βέβαια να κάνει με τα ανθρωπιστικά συναισθήματα των κρατούντων. Είναι απλή η λογική που λέει ότι κανείς δεν μπορεί να ζει συνέχεια με το βούρδουλα ή την μπότα στην πλάτη του, χωρίς να ξεσηκώνεται. Και αυτής της λογικής είναι βέβαια καλοί γνώστες οι κρατούντες. Αποτελεσμα αυτής της γνώσης είναι η μυθοπλασία γύρω από την θεικής προσέλευσης εντολή για την άσκηση της εξουσίας από κάποιους "φωτισμένους" στα πρώτα χρόνια συγκρότησης των ανθρώπων σε κοινω-

τους ισοδυναμεί με έγκλημα κατά της κοινωνίας. Η άσκηση όμως της ίδιας πράξης βίας από τους κρατικούς μηχανισμούς αποτελεί απλά "δυσάρεστη" κατάσταση στα πλαίσια του έργου για την ομαλή λειτουργία της κοινωνίας, άσχετα αν καταφανώς στρέφεται ενάντια της. Τελικά όμως η ίδια η ύπαρξη του κράτους είναι ένα διαρκές έγκλημα, μια διαρκής άσκηση βίας πάνω στην καθημερινή ζωή. Και διάβολε, αυτό το παιχνίδι το ζούμε!

Τα κακά αφεντικά

Είναι βέβαια κοινοτυπία να αναφερθεί ότι κράτος και κεφάλαιο συνδέονται αναπόσπαστα στην καθολικότητα της κυριαρχίας. Αν όμως από την φύση του το κράτος αποτελεί μια κάπως αφηρημένη έννοια, αν η λειτουργία του μπορεί εν μέρει να παραμένει κάπως μακρινή και λίγο αόρατη από την καθημερινή ζωή, το κεφάλαιο έχει μια πιο βιωματική

Ακόμη και ο τεηλορισμός σαν πρόταγμα παραγωγικής αναδιάρθρωσης, έδωσε έμφαση στις δυνατότητες ψυχολογικού ελέγχου των εργατών. Είναι παρόλα αυτά αυτός ο εξόριστος χώρος και χρόνος, το 1/3 της καθημερινότητάς μας για 35 ολόκληρα χρόνια, που γίνεται κάποιες χαρακτηριστικές στιγμές το πιο έντονο πεδίο βίαιων συγκρούσεων. Η ΕΑΣ, οι ναυτεργάτες και οι αγρότες είναι τα πιο πρόσφατα ελληνικά παραδείγματα, που μαζί με τις άγριες απεργίες στην Γαλλία πριν ένα μήνα καταδεικνύουν τι γίνεται όταν η βία σαν μέσο απαλλοτριώνεται από τους καταπιεσμένους...

Η "αναίτια" βία της άγριας νεολαίας

Μια από τις πιο συνηθισμένες και ενδιαφέρουσες καραμέλες γύρω από την υπόθεση της βίας είναι αυτή που αφορά την "αδικαιολόγητη" βία των γηπέδων και των συμμοριών της πόλης. Με κάθε ευκαιρία χιλιάδες νεολαίοι ξεχύνονται στου δρόμου σπάζοντας ότι βρούν μπροστά τους. Αμάξια, βιτρίνες, παγκάκια. Τίποτα δεν γλυτώνει από τον χείμαρρο της μαινόμενης νεολαίας των γηπέδων και της πόλης. Σύσσωμη η κοινή γνώμη δια μέσου των ΜΜΕ και σφαλώς εν αγνοία της καταδικάζει τα έγκλημα. Το να βγαίνεις και να σπας το μαγαζί του άλλου είναι μια πράξη βίας κατακριταία και ποινικά κολάσιμη.

Η ύπαρξη όμως χιλιάδων βιτρινών που μέσα τους κλείνουν του κόσμου τα αγαθά (αγαθά που προβάλλονται διαρκώς και με χιλιάδες τρόπους) που είναι αδύνατο να αγοραστούν από την άφραγκη, κατά κανόνα, νεολαία και όχι μόνο, αποτελεί την ειρηνική πραγματικότητα της ελεύθερης αγοράς. Το να κλειδαμπαρώνεις τα αγαθά και να εκμεταλλεύεσαι τις ανάγκες του άλλου λέγεται καπιταλισμός το να τα σπας όλα ανεξέλεγκτα αφού έτσι κι αλλιώς δεν μπορείς να τα αποκτήσεις λέγεται χουλγκανισμός και μητροπολιτική βία.

Στις απλές γραμμές με τις οποίες τα ΜΜΕ περιγράφουν τον κόσμο δεν υπάρχει θέση για την ταξική φύση της κοινωνίας. Η διάχυτη κοινωνική βία που κατακλύζει ολοένα και περισσότερο τις μητροπόλεις και αιτία έχει και αναφορές και -πιθανόν-προοπτική. Στο βαθμό που θα καταφέρει να αναδείξει τα πολιτικά χαρακτηριστικά της και να λειτουργήσει πολιτικά θα γίνει και επικίνδυνη. Πόσα χρόνια πέρασαν από το L.A.;

Η πολιτική βία των αγώνων

Το υπάρχον πολιτικό σύστημα και άδικο είναι και στηρίζεται πάνω στη χρήση της βίας ενάντια στο σύνολο των ανθρώπων. Η συνεχιζόμενη αυτή συστηματική κατάσταση εκμετάλλευσης και καταστολής, δημιουργεί αντιτάσεις μέσα στο σώμα της κοινωνίας, ενάντια σε όλες τις μορφές άσκησης της από τα αφεντικά. Αντιστάσεις που λαμβάνουν την μορφή βίαιων συγκρούσεων και εξεγέρσεων με σκοπό είτε τη διατήρηση των κεκτημένων -όταν αυτά απειλούνται από την αναδιάρθρωση- είτε την επέκταση της ελευθερίας και την εγκαθίδρυση της ισότητας και της δικαιοσύνης για όλους. Εται μπορούμε να πούμε ότι πρόκειται για μια βία στην ουσία της αμυντική. Ο άνθρωπος γεννήθηκε ελεύθερος και ίσος, στην πορεία των αιώνων σκλαβώθηκε και μετατράπηκε σε εκμεταλλευτή ή εκμεταλλευόμενο και τώρα αγωνίζεται να επανακτήσει την χαμένη του αξιοπρέπεια. Και αυτός ο αγώνας δεν μπορεί να είναι απλά και μόνο ειρηνικός. Βέβαια τον πρώτο και κύριο λόγο στην υπόθεση της λευτεριάς τον παίζει η αλλαγή της συνείδησης των εκμεταλλευόμενων, αλλά είναι επικίνδυνη αφέλεια να πιστεύει κανείς ότι οι κρατούντες είναι διατεθειμένοι να αφήσουν τα προνόμια τους αμαχητί, ότι η μετάβαση στη μελλοντική κοινωνία θα έρθει αβίαστα και ειρηνικά.

Παρόλα αυτά μέσα στο επαναστατικό κίνημα έχει αναπτυχθεί έντονη συζήτηση γύρω από τα μέσα, την χρήση ή τη μη χρήση της βίας σαν όπλο πολιτικού αγώνα. Η αντίληψη της μη βίας τουλάχιστον όπως έχει εκφραστεί από το εθνικοαπελευθερωτικό κίνημα του Γκαντι στην Ινδία ή το χίπικο κίνημα στην Αγγλία και στην Αμερική, παρόλο τον όγκο και τις επιτυχίες του, είναι στην πραγματικότητα αναποτελεσματική και περιορισμένη ως προς την κατεύθυνση της ολικής ανατροπής του εκμεταλλευτικού συστήματος. Όταν βλέπεις μπροστά στα μάτια ένα φασιστοειδές να ξευλοκοπά ένα μαύρο, εν πας να του πιάσεις κουβεντούλα για το λανθάνον του ρατσισμού ή για τα δικαιώματα των ανθρώπων ανεξάρτητα από το χρώμα του δέρματος τους.

Αυτο που πραγματικά έχει νόημα είναι να συζητάμε πάνω στο είδος και το μέγεθος της έντασης της βίας. Δηλαδή στην ικανότητα επιλογής συμβολικής ή άμεσης βίας ενάντια στους ταξικούς εχθρούς και τους πραιτωριανούς υπαλλήλους τους. Συμβολική βία είναι οι αποκλεισμοί χώρων, τα σπιν, τα μπουκατά, οι απεργίες κοκ. Άμεση βία είναι οι συγκρούσεις, οι βόμβες κτλ. Η επιλογή των τρόπων είναι υπόθεση της πολιτικής συγκυρίας και της δυναμικότητας του κινήματος.

Το αναρχικό κίνημα και η βία

Και τελικά πέρα από τις γενικότητες, δεν μπορεί κανείς να αποφύγει την ουσία. Αναρχικοί και βία ταυτίζονται στην συνείδηση της κοινωνίας, οι ιδέες κάτω από τις οποίες συγκροτείται και αναπτύσσεται ο αγώνας μπλέκονται αφεδιάματα με τις τακτικές του. Και αυτό είναι σίγουρα ένα από τα ιστορικά σφάλματα του ελληνικού αναρχισμού. Οι διαμάχες που πυροδοτήθηκαν γύρω από το ζήτημα της βίας ξεπεράσαν με τις τακτικές του. Και αυτό είναι σίγουρα ένα από τα ιστορικά σφάλματα του ελληνικού αναρχισμού. Οι διαμάχες που πυροδοτήθηκαν γύρω από το ζήτημα της βίας ξεπεράσαν με τις τακτικές του. Και αυτό είναι σίγουρα ένα από τα ιστορικά σφάλματα του ελληνικού αναρχισμού.

Το πρόβλημα της βίας είναι αρκετά σύνθετο. Σχετίζεται με τα ποιοτικά και ποσοτικά μεγέθη της ελληνικής αναρχίας, τη σύγκρουση και τη σύνθεση γενεών που υπάρχει στο εσωτερικό της, τον έντονα νεανικό της χαρακτήρα, τις πολλές και πυκνές αναφορές στον Μάη του '68. Περνάει μέσα από την έλλειψη κοινωνικής διεισδυτικότητας και κινηματικής συγκρότησης σε μια σειρά ζητήματα όπως το εργατικό, ο κολλεκτιβισμός και η τοπική δράση. Περιικλείει -στην μελέτη του- μια σειρά παραμέτρους που πρέπει να αναλυθούν, από την σχέση της βίας με το θέαμα, μέχρι τις ισορροπίες στο εσωτερικό του κινήματος. Και τέλος καταλήγει στην ασφυκτική κατάσταση που βιώνουμε αυτή την περίοδο.

Το μόνο σίγουρο είναι ότι η επιλογή της κινηματικής βίας βοήθησε την ανάπτυξη του αναρχικού κινήματος στην Ελλάδα. Αλλά σαν διαπίστωση είναι πολύ φτωχή για να στοιχηθούν -και πολύ περισσότερο να δικαιωθούν- οι τακτικές και στρατηγικές επιλογές του κινήματος τα τελευταία δύο-τρία χρόνια. Για την ίδια την βία δεν τίθεται ιδιαίτερη ζήτηση. Είναι απλά μια τακτική επιλογή που θα συνεχίσει να υπάρχει και στο μέλλον. Το ζήτημα είναι επιτέλους να προδιαγραφεί μέσα από τις οποίες θα οργανωθεί η σύγκρουση με το κράτος. Και αυτό δεν έχει γίνει χρόνια τώρα. Και δεν έχουμε πολύ καιρό...

Το κείμενο αυτό χτίστηκε με βάση ένα άλλο, σε μια διαδικασία σύνθεσης και συζήτησης για την βία -και όχι μόνο. Με τίποτα δεν διεκδικεί δάφνες ανάλυσης, απλά μόνο μιας πρώτης -απέξω- απέξω- καταγραφής μιας πραγματικότητας. Και κυρίως εννοεί ενόψει διαλόγου που είναι αναγκαίος.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΔΙΑΛΕΚΤΙΚΗ ΤΗΣ ΒΙΑΣ

ρους της σχέσης και της σύγκρουσης των εκμεταλλευτών και των εκμεταλλευόμενων, δεν μπορεί να τρέφει αυταπάτες για την χρήση της βίας. Απλά η βία είναι αναγκαία συνθήκη στην διαδικασία της πλήρης επικράτησης των πρώτων ή την ολοκληρωτική απελευθέρωσης των δεύτερων.

Έχει νόημα όμως να επαναληφθούν ακόμη μια φορά, κάποια πράγματα που κάνουν πιο σαφή τη διαλεκτική της βίας. Γιατί η βία διαθέτει υποκείμενο και αντικείμενο, παράγεται και ασκείται καθημερινά σε βάρος ολόκληρων κομματιών της κοινωνίας, και κάποιοι εντέλει ευθύνονται για την ολοκληρωτική κυριαρχία της στην καθημερινή μας ζωή.

Σαν βία, χαρακτηρίζεται κάθε μορφή άσκησης δύναμης επιβολής και καταναγκασμού (σωματική ή ψυχολογική) εις βάρος κάποιου παρά τη θέληση του (ο ορισμός είναι αναγκαίος, όχι μόνο για να γίνει κατανοητή η συνέχεια του κειμένου, αλλά και για να υπάρχει κοινό σημείο εκκίνησης στα όσα διαπραγματεύονται σ' αυτό). Με βάση αυτό τον ορισμό, υπάρχει δυνατότητα να διαχωριστεί η άσκηση της βίας σε μερικές κατηγορίες που διαφέρουν κυρίως: α) στα πρόσωπα ή στους μηχανισμούς που την ασκούν, β) στους στόχους που επιδιώκουν αυτοί που την χρησιμοποιούν, γ) στο μέγεθος και στην ένταση που αυτή παίρνει και δ) στους τρόπους και τις μορφές που αυτή λαμβάνει κάθε φορά.

Το κακό κράτος

Κράτος και βία συνδέονται αναπόσπαστα. Χούντα ή κοινοβουλευτική δημοκρατία, η ύπαρξη και ομαλή λειτουργία του κράτους βασίζεται πάνω στη χρήση της βίας σε βάρος των υπηκόων του. Αυτό που αλλάζει είναι ο τρόπος και ο βαθμός άσκησης της. Τα σύγχρονα κράτη αποφεύγουν, όσο αυτό είναι δυνατόν, την χρήση της άμεσης ωματικής βίας (αστυνομία, παρουσία στρατού στις πόλεις), επιλέγοντας περισσό-

νίες. Φαραώ, βασιλείς και ιερατεία, ασιάτες αυτοκράτορες και ευρωπαίοι "ελαίω Θεού" ηγεμόνες, στήριξαν τη δύναμη τους στην ισορροπία σωματικής και ψυχολογικής βίας. Αν η τιμωρία των θεών δεν ήταν αρκετή για να καθησυχάσει το πλήθος, τα όπλα έπαιρναν την υπόθεση στα χέρια τους. Αν κανένα από τα δύο δεν ήταν αρκετό, τότε οι θεοστάλτοι μονάρχες έπαιρναν το δρόμο για το σκουπιδοτενέκε της ιστορίας.

Ανάλογη, με τους θεοστάλους ηγεμόνες του παρελθόντος, κατάσταση, με παρόμοιο μυθικό υπόβαθρο, είναι η απόλυτη αναγκαιότητα της ύπαρξης του κράτους που διοικητικού μηχανισμού. Να πιστευτεί ο κοσμος ότι χωρίς αυτούς είναι αδύνατη η συνέχιση της ανθρώπινης ζωής πάνω στον πλανήτη. Αποτέλεσμα αυτού του μύθου είναι η απαίτηση της εξουσίας για ηθική νομιμότητα στις όποιες επιλογές της. Πολύ περισσότερο όταν η εξουσία θεμελιώνεται στο αίτημα και στο πρόταγμα της ελευθερίας. Η απόλυτη διάσταση της ύπαρξης του κράτους υποτίθεται ότι αίρεται με την θεσμική κατοχύρωση που επιφέρει σ' αυτό η κοινοβουλευτική δημοκρατία -η δυνατότητα δηλαδή εναλλαγής στην εξουσία.

Τελικά όμως η αστική δημοκρατία δεν κατορθώνει παρά να συγκαλύπτει επιφανειακά την θεσμική επιβολή βίας από τη μεριά του κράτους. Οι όροι του παιχνιδιού είναι έτσι κι αλλιώς άνισοι και είναι εύκολο να γίνει αντιληπτό μέσα από την ίδια την καθημερινότητα. Όταν ένας αστυνομικός σκοτώνει έναν πολίτη υπάρχει υπέρβαση καθήκοντος, ενώ στην αντίστροφη περίπτωση τον λόγο έχει η ηλεκτρική καρέκλα. Όταν ένας καθηγητής ασκεί βία στους μαθητές του, είναι "υπόλογος" για αναχρονιστικό τρόπο εκπαίδευσης. Όταν όμως συμβαίνει το αντίθετο η αποβολή και ο αποκλεισμός είναι στην ημερήσια διάταξη. Όταν κάποιος απαλλοτριώσει μια τράπεζα διαπράττει έγκλημα και η σύλληψη του ισοδυναμεί με κάμποσα χρόνια φυλακής. Όταν όμως η τράπεζα εκμεταλλεύεται τα χρήματα του κοσμάκη ή κάνει κατασχέσεις τότε πράττει αναπτυξιακό έργο. Όταν τέλος κάποιος ενώνουν τις δυνάμεις τους και αντιστέκονται στη θηριωδία του κράτους διαπράττουν το έγκλημα της στάσης και τιμωρούνται. Όταν όμως οι αστοί και τα τσιράκια τους κινητοποιούν το στρατό και αιματοκυλούν τον κόσμο τότε πράττουν την εθνοσωτηρία επανάσταση...

Με δύο λόγια η άσκηση βίας από τους μη έχοντες εξουσία στα χέρια

σχέση μ' αυτή. Η εμπειρία της θωρης μισθωτής σκλαβιάς είναι μια εμπειρία γενικευμένη και αναπόδραστη, σχεδόν όλοι πέρασαν ή θα περάσουν απ' αυτή. Το κεφάλαιο έχει ένα χώρο και χρόνο άμεσα βιωματικό και η βία που ασκεί σ' αυτό τον καθημερινό χώρο και χρόνο δεν είναι δυνατόν να εξοριστεί από την αντιληψη.

Δεν είναι ανάγκη κάποιος να επικαλεστεί τις εργασιακές συνθήκες του 18ου ή του 19ου αιώνα για να καταδείξει γιατί οι δουλεία και η δουλειά έχουν κοινή ρίζα. Ακόμη και σήμερα, που οι επιστάτες δεν κρατάνε στο χέρι το βούρδουλα, η βία εξακολουθεί να διαπερνά τον χώρο της εργασίας, αν και με διαφορετικές πια ποιότητες. Οι μηχανές και η ρομποποίηση καθιστούν τα εργατικά χέρια δευτερεύουσες αξίες. Έτσι την σωματική βία του βούρδουλα αντικατέστησε η ψυχολογική βία. Η απειλή της απόλυσης αιωρείται πάνω από το κεφάλι του κάθε απείθαρχου υπαλλήλου. Το φάσμα της πείνας είναι η τιμωρία της ανυπακοής, της λούφας, της μη ενθουσιώδους παραγωγικότητας. Τα αφεντικά λένε "Αυτό είναι και άμα σας αρέσει, ει-δαλλώς μαζέψτε τα και δρόμο", τι κι αν έχει μια οικογένεια να ζήσει κά-ποια παιδιά να μεγαλώσει. Τι σημασία έχει αν είσαι άρρωστος, ερωτευ-μένος, κουρασμένος. Η δουλειά πρέπει να βγει στην ώρα της ειδαλλώς...

Στον καπιταλιστικό κόσμο που ζούμε είναι η ιδιοκτησία και όχι ο άνθρωπος ιερή αξία. Η άσκηση βίας από τα αφεντικά είναι λίγο ως πολύ "αποδεκτή" και εντάσσεται στα πλαίσια της λογικής της προόδου και της υπεράσπισης της ιδιοκτησίας, νομιμοποιείται σαν κοινωνικά αναγκαία. Το σαμποτάρισμα της παραγωγής ή η καταστροφή μηχανημάτων αποτελούν κακούργηματα, εγκλήματα με έντονη ηθική φύση ενάντια στην κοινωνική σταθερότητα και συγκρότηση. Αντίθετα όμως, τα εργατικά ατυχήματα, οι κλεμμένες υπερωρίες και τα ένοσημα, οι βαμμένες μαύρες τουαλέτες, είναι ανάπτυξη και εργασιακή ειρήνη. Οι απεργίες, οι καταλήψεις, τα σαμποτάζ είναι βία και βαρβαρότητα. Απλά και μόνο γιατί καταδεικνύουν την ελπίδα σε έναν βαρβαρικό κόσμο.

Ο χώρος της εργασίας είναι ιδιαίτερα ευαίσθητος, ακριβώς γιατί είναι ιδιαίτερα κρίσιμος. Κατά το δυνατόν, ο έλεγχος πρέπει να είναι έμμεσος και όχι άμεσος, η χειραγώγηση πρέπει να προφυλάσσει από την ανάγκη της καταστολής, απλά οι άγριες απεργίες δεν συμφέρουν.

